

accesso 360

22/04/2024

CAP BUTACA BUIDA

REBOLD

ÍNDICE

PRENSA

2

ONLINE

21

accesso 360

PRENSA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
05/04/24	Cap Butaca Buida / Hoy Extremadura	4	1
28/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca una temporada de rècord / El Vallenc	5	1
26/03/24	La hiel en los labios / La Vanguardia	6	1
26/03/24	El Teatre Auditori tanca la temporada amb rècord d'assistència enguany / Diari de Tarragona -Tarragonès al Dia	7	1
26/03/24	Amb la fel als llavis / La Vanguardia (Ed. Català)	8	1
25/03/24	Concurs de teatre amateur de rècord amb gairebé 2.000 espectadors / Segre	9	1
22/03/24	L'Espluga i Barberà sumen més de 200 espectadors amb els seus espectacles culturals inclosos dins la campanya Cap Butaca Buida / Nova Conca	10	1
22/03/24	"Soc un gastat pergami" / El Punt Avui La República de les Arts	11	1
22/03/24	La Companyia Mutis Teatre Musical torna a portar l'humor d'El duet de l'Africaine' a Montblanc / Nova Conca	12	1
22/03/24	El Centre Cultural de Valls omple les butaques amb l'adaptació teatral de 'The Party' / El Vallenc	13	1
21/03/24	Capital / El Ripollès	14	1
21/03/24	El Ripollès Pag. 19 / El Ripollès	15	1
21/03/24	EL POT PETIT EXHAUREIX ENTRADES A SANT JOAN / El Ripollès	16	1
20/03/24	'Cap Butaca Buida' bate el rècord de ocupación / Diari de Tarragona	17	1
20/03/24	Ek dilluns al sol de la clàssica / La Vanguardia (Ed. Català)	18	1
20/03/24	Los lunes del sol de la clásica / La Vanguardia	19	1
20/03/24	'Cap Butaca Buida' bate el rècord de ocupación / Diari de Tarragona	20	1

AGITAR ANTES DE LEER
MARCE SOLÍS

Cap Butaca Buida

Ninguna butaca vacía» es la traducción al castellano del título de esta columna. 'Cap Butaca Buida' es el nombre de una exitosa campaña llevada a cabo por el sector teatral en Cataluña que ha logrado batir el récord de asientos de teatro ocupados en un día. Fue el pasado 16 de marzo, con motivo del Día del Teatro con funciones en 145 teatros y salas públicas y privadas con

55.000 espectadores que compraron su entrada y ocuparon su asiento.

El teatro ha sido lo que mas me interesado de Cataluña. Lo que menos, su inentendible (pero respetable) deseo de independencia. Cultura y nacionalismo son términos antagónicos: la cultura abre y el nacionalismo cierra. El pensador alemán Rudolf Rocker ya lo dijo en 1937: «La cultura y el nacionalismo son fuerzas antitéticas en oposición constante, cuanto más se desarrolla la cultura en una comunidad, mas disminuye el nacionalismo, y cuando el nacionalismo aumenta, disminuye la cultura». En el caso de Cataluña está opinión no se cumple del todo ya que la cultura allí ha sido de las mas desarrolladas en nuestro país y no ha debilitado el nacionalismo precisamente. Aun así me resulta incomprendible que grandes artistas como Lluís Llach, al que admiro profundamente, pueda ser tan nacionalista. Pero tan de-

sacertado y excluyente me parece el nacionalismo catalán como el nacionalismo español, por eso no entiendo tampoco (otro ídolo caído para mí) que Albert Boadella, fundador de Els Joglars, pase de abominar el nacionalismo catalán a abrazar el nacionalismo español. Los nacionalismos (todos) y las religiones han sido causantes de guerras y desgracias a lo largo de la historia y lamentablemente también en la actualidad. La cultura debe servir para derribar fronteras, no para levantarlas.

Pero no es mi intención hablar de nacionalismo (me aburre) sino de teatro y del éxito de esa campaña catalana. Qué gustazo encontrar un teatro lleno y que deprimente verlo medio vacío, es de los escenarios mas tristes, me duele como teatrero, como programador, como gestor y como espectador. Y si ese vacío se produce en espacios públicos, siempre pienso que se podría haber hecho algo

mas para evitarlo. Administrar bien el dinero de todos es también llenar los teatros o al menos intentarlo y no morir en el intento, no es fácil. A veces se hace mas esfuerzo en llenar de 'cosas' la programación que en llenar el patio de butacas y una programación saturada no siempre es una buena idea. Algunas estrategias no valen para llenar butacas sino para prestigiar a los organizadores y eso no llena teatros.

La solución para que la gente vaya más al teatro (como algunos piensan) no está solo en traer humor, comedia y famosos (aunque en el Festival de Mérida funcione). Como servicio público hay que dar mayor y mejor difusión y visibilización a aquellas propuestas menos atractivas comercialmente, pero necesarias para que la oferta sea plural. «Si la gente quiere ver sólo lo que pueden entender, no tendrían que ir al teatro: tendrían que ir al baño» (Bertolt Brecht).

TEATRE. Les sis propostes, que van donar inici al gener, han aplegat 1.700 espectadors

El Teatre Auditori del Morell tanca una temporada de rècord

La darrera obra va ser 'N'importe quoi', que va cloure el mes de març i dona pas a una nova edició del PrimaveraArt, la primera setmana d'abril

Redacció II EL MORELL

El Teatre Auditori del Morell ha tancat, amb sis propostes teatrals, una temporada de rècord que es va iniciar el passat mes de gener i ha registrat un total de 1.700 espectadors.

L'espectacle *Vida de peix... sense espines!* va ser el que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de *Burundanga*, *Tres desitjos*, *Sona la cançó*, *Conspiranoia* i *N'importe quoi*, darrera obra, que ha tancat el mes de març per donar pas a una nova edició del PrimaveraArt.

La varietat de gèneres destaca, reunint circ, música en directe, comèdia i musical en un sol escenari

Escena del darrer espectacle de la temporada al teatre morellenc. FOTO: CEDIDA

que ha vist com s'exhaurien les entrades en dues ocasions. El duet de Lluís Gavallda i Joan-Pau Chaves, amb *Sona la cançó*, i l'obra *Conspiranoia* van segellar dos sold out que són representatius i certifiquen, des de fa anys, l'èxit teatral al Morell.

"Aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia",

destaca el regidor de Cultura, Miquel Roig.

Per la seva banda, l'alcalde Eloi Calbet reafirma que "és un orgull per al Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom i en totes les seves disciplines".

A més, enguany, l'obra *Conspiranoia* es va sumar a la iniciativa Cap Butaca Buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de

març, i va aconseguir al Morell i en gran part de Catalunya.

La temporada teatral al Morell s'han tancat i dona pas, la primera setmana d'abril, al PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori, que del 4 al 7 d'abril omplirà els carrers morellencs i que arriba a la novena edició com una proposta de referència per la seva qualitat i per una resposta que va dur més de 4.000 persones al Morell en l'edició anterior.

CUERPO
DE LETRA

Daniel Fernández

La hiel en los labios

La convocatoria de elecciones catalanas supone que decimos adiós al presupuesto de Cultura presentado por la consellera Natàlia Garriga, que sumaba 566 millones de euros, lo que suponía el 1,7% del global y 264 millones más que en el presupuesto del 2021, para hacerse una idea.

MANÉ ESPINOSA

Público subiendo al MNAC en la pasada Nit dels Museus

Hiel, sí, y no miel en los labios de los diversos sectores culturales catalanes. Porque si la no aprobación del presupuesto del 2024 ha golpeado a la educación, la sanidad, los planes de vivienda o de lucha contra la sequía, etcétera, en esa hermana pobre de los presupuestos que siempre había sido el Departament de Cultura de la Generalitat ha supuesto una fuerte desilusión tras la inicial esperanza, casi certeza, de mejora, que perfeccionaba el aumento presupuestario de los últimos ejercicios.

La consellera Natàlia Garriga, en su primera comparecencia en sede parlamentaria, se comprometió a alcanzar el 2% del presupuesto para cultura cuando se llegase al final de la legislatura. Y la verdad es que su empeño ha sido irreprochable... Pero la legislatura se ha acabado antes de tiempo y van ya tantas convocatorias electorales anticipadas que a la década –más de una década en realidad– perdida ya podemos sumarle este año 2024.

A principios de este mes de marzo, de nuevo en el Parlament, la consellera presentaba un presupuesto de cultura que sumaba 566 millones de euros, el 1,7% del presupuesto global que finalmente resultó no nato. 264 millones más que en el presupuesto del 2021, para que se hagan ustedes una idea del salto de escala.

Mejoraban casi todas las partidas: política lingüística, desde luego, pero recibían más dinero –que ahora es de temer que no verán– todos los grandes equipamientos culturales, se ponía en marcha el Catalunya Media City (¿qué manía con llamar las cosas en inglés y dárnoslas de internacionales!) en el complejo industrial de las tres chimeneas del Besòs y se proyectaba la restaura-

ción del edificio de la Foneria, al final de la Rambla y muy cerca de la sede de la conselleria, como futuro centro nacional de artes digitales, una intervención en ese tramo último de la Rambla que debería también contar con el Ayuntamiento de Barcelona para redefinir esa parte de la ciudad y sus usos culturales y cívicos.

La Diada de Sant Jordi o el muy reciente éxito del mundo de las artes escénicas con su campaña de Cap Butaca Buida pueden hacernos creer que el nuestro es un pueblo culto y dispuesto a participar más de la cultura, sin entrar en distinguos entre alta y baja cultura. Pero la realidad de las cifras es to-

zuda, y sigue habiendo un tercio, más o menos, de catalanes que prácticamente no compran libros (o no lo hacen por placer), nunca van al teatro o a un concierto y tampoco visitan museos o galerías de arte, aunque puede que sí frecuenten alguna biblioteca, sobre todo cuando antes de las plataformas se prestaban películas para verlas desde el sofá de casa.

En fin, no pretendo ser o parecer un cínico, porque ya les digo que la gestión y la voluntad de la consellera ha sido encomiable, pero seguimos teniendo un problema con el acceso a la cultura de buena parte de la población. Lo que sí sabemos es que, si en una

casa hay libros, es muy probable que los niños que crezcan en ella acaben siendo lectores, de forma similar a que, si en esa casa hay instrumentos musicales, es también previsible que la música forme parte del desarrollo de esos menores.

No resulta fácil establecer el mapa cultural del país y cruzar los datos con esos dos vectores inevitables: nivel de renta y nivel de educación de los padres. Pues ahí es donde, precisamente, nos jugamos el futuro de una sociedad igualitaria y que garantice el acceso a la cultura para todos. El derecho a la cultura, prefieren decir algunos, aunque insisto en que el

quid de la cuestión no son solo los equipamientos y su difusión entre la ciudadanía, sino la vertebración de educación y cultura como un todo que plantearse mirando hacia las generaciones que vienen, con su presencia evidente de inmigrantes de muy diversas procedencias y que exige un esfuerzo para conseguir que la cultura sea también pensamiento crítico y asunción de una ciudadanía activa. Sin desarrollo cultural no hay crecimiento democrático. Y no basta saber leer para estar alfabetizado ni es suficiente el derecho al voto para poder ejercerlo en conciencia.

En fin, estoy enumerando una ristra de vaguedades, lo sé, pero es que, pese a muchos estudios parciales y pese a esa sensación de autocomplacencia donde solemos decir que Catalunya es tierra de cultura y que está repleta de aso-

Había más dinero para grandes equipamientos y arrancaban el Catalunya Media City y la Foneria

ciaciones, ateneos, orfeones, grupos de teatro, bibliotecas, salas de exposiciones, conciertos de músicas de todo tipo, librerías y hasta ciudades del libro, como Calonge (otra iniciativa más que loable), la verdad desagradable asoma, y el país, meca turística indudable, no acaba de responder a su fama de gran consumidor cultural. Y por supuesto que la decadencia –o la falta de atención a la cultura– va por barrios. Y que deberíamos estar mucho más atentos a esas fronteras que no tenemos tan claras y que dibujan peligros evidentes para el inmediato mañana. Dicho todo ello, ¿qué lástima de presupuesto!●

El Morell

El Teatre Auditori tanca la temporada amb rècord d'assistència enguany

Amb dues mil persones assistents, es marca com a xifra límit en la temporada teatral

REDACCIÓ
EL MORELL

Han sigut sis les propostes que s'han pogut veure aquesta temporada al Teatre Auditori del Morell, i han marcat rècord d'assistència amb 1.700 espectadors al llarg de la temporada. Sis espectacles que van començar el passat mes de gener i s'han allargat fins aquest passat dissabte, tancant el mes de març i donant pas a una nova edició del PrimaveraArt..

'Vida de peix... sense espines!' va ser la que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de 'Burundanga', 'Tres desitjos', 'Sona la cançó', 'Conspiranoia' i 'N'importe Quoi'. La varietat de gèneres destaca reunint circ, música en directe, comèdia i musical en un sol escenari que ha vist com s'exhaurien les entrades en dues ocasions. El duet de Lluís Gavaldà i Joan-Pau Chaves, amb Sona la cançó, i l'obra Conspiranoia van segellar dos sold out que són representatius i certifiquen, des de fa anys, l'èxit teatral al Morell.

Un dels moments de les representacions que hi va haver durant aquesta temporada. FOTO: CEDIDA

«Aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia», destacava el regidor de Cultura, Miquel Roig. Per la seva banda, l'alcalde Eloi Calbet reafirmava que «és un orgull pel Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom i en totes les seves disciplines».

A més, enguany, l'obra Conspiranoia es va sumar a la iniciativa Cap butaca buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, aconseguint-ho al Morell i a gran part

Des del consistori se'n fa una molt bona valoració subratllant la qualitat de les propostes

de Catalunya.

Aquesta temporada s'ha acabat, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, es donarà el tret de sortida a la nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori, als carrers morellencs i que arriba a una 9a edició com una proposta de referència per la seva qualitat i per una resposta que va dur més de 4.000 persones al Morell en l'edició de l'any passat. Esperen que el PrimaveraArt sigui un èxit, així com ha sigut aquesta temporada teatral.

COS
DE LLETRA

Daniel Fernández

Amb la fel als llavis

La convocatòria d'eleccions catalanes suposa dir adeu al pressupost expansiu de Cultura presentat per la consellera Natàlia Garriga, que sumava 566 milions d'euros, cosa que significava l'1,7% del global i 264 milions més que al pressupost del 2021, perquè ens en fem una idea

S'agafen més mosques amb mel que amb fel. Però fel, i no mel, és el que ha quedat als llavis dels diversos sectors culturals catalans. Perquè si la no aprovació del pressupost del 2024 ha colpit l'educació, la sanitat, els plans d'habitatge o de lluita contra la sequera, etcètera, en aquesta germana pobra dels pressupostos que sempre havia estat el Departament de Cultura de la Generalitat ha suposat una forta desil·lusió després de la inicial esperança, gairebé certa, de millora que perfeccionava l'augment pressupostari dels últims exercicis.

La consellera Natàlia Garriga, en la seva primera compareixença en seu parlamentària, es va comprometre a arribar al 2% del pressupost per a Cultura quan s'arribés al final de la legislatura. I la veritat és que el seu afany ha estat irreprotxable... però la legislatura s'ha acabat abans d'hora i ja hi ha hagut tantes convocatòries electorals anticipades que a la dècada –més d'una dècada, en realitat– perduda ja hi podem sumar el 2024.

A començaments de març, un altre cop al Parlament, la consellera presentava un pressupost de Cultura que sumava 566 milions d'euros, l'1,7% del pressupost global que finalment va ser nonat. 264 milions més que al pressupost del 2021, perquè es facin una idea del salt d'escala.

Milloraven gairebé totes les partides: política lingüística, sens dubte, però rebien més diners –que ara és de tèmer que no veuran– tots els grans equipaments culturals i es posava en marxa la Catalunya Media City (quina mania d'anomenar les coses en anglès i donar-nos-les d'internacionals!) al complex industrial de les tres xemeneies del Besòs i es projectava la restauració de l'edifici

Públic pujant al MNAC l'última Nit dels Museus

MANÉ ESPINOSA

de la Foneria, al final de la Rambla i molt a prop de la seu de la conselleria, com a futur centre nacional d'arts digitals, una intervenció en aquell tram últim de la Rambla que també hauria de tenir el suport de l'Ajuntament de Barcelona per redefinir aquella part de la ciutat i els usos culturals i cívics. Al final, caldrà veure en què queda tota aquella bona voluntat que, en efecte, anava per bon camí.

La diada de Sant Jordi o el molt recent èxit del món de les arts escèniques amb la campanya de *Cap butaca buida* ens poden fer creure que el nostre és un poble culte i disposat a participar més

de la cultura, sense entrar en distincions entre alta i baixa cultura. Tot i això, la realitat de les xifres és tossuda i encara hi ha un terç, més o menys, de catalans que pràcticament no compren llibres (o no en compren per plaer), no van mai al teatre o a un concert i tampoc no visiten museus o galeries d'art, malgrat que pot ser que sí que freqüentin alguna biblioteca, sobretot quan abans de les plataformes es deixaven pel·lícules per veure-les des del sofà de casa.

En fi, no pretenc ser o semblar un cinic, perquè ja els dic que la gestió i la voluntat de la conselleria ha estat encomiable, però encara tenim un problema amb l'ac-

cés a la cultura de bona part de la població. I no tenim afinat el mapa, ni de bon tros. El que sí que sabem és que, si en una casa hi ha llibres, és molt probable que els nens que hi creixin siguin lectors, de manera semblant al fet que, si en aquella casa hi ha instruments musicals, també és previsible que la música formi part del desenvolupament dels menors.

No és fàcil establir el mapa cultural del país i encreuar les dades amb aquests dos vectors inevitables: nivell de renda i nivell d'educació dels pares. Doncs aquí és on, precisament, ens juguem el futur d'una societat igualitària i que garanteixi l'accés a la

cultura per a tothom. El dret a la cultura, prefereixen anomenar-ho alguns, tot i que insisteixo que el quid de la qüestió no són només els equipaments i la difusió entre la ciutadania, sinó la vertebració d'educació i cultura com un tot mirant cap a les generacions que venen, amb la presència d'immigrants de procedències molt diverses i que exigeix un esforç per aconseguir que la cultura també sigui pensament crític i assumptiu d'una ciutadania activa. Sense desenvolupament cultural no hi ha creixement democràtic. No n'hi ha prou sabent llegir per estar alfabetitzat ni n'hi ha prou amb el dret al vot per exercir-lo en consciència.

En fi, estic enumerant una rastrellera de vaguetats, però, malgrat molts estudis parcials i la sensació d'autocomplaença en què solem dir que Catalunya és

Hi havia més diners als grans equipaments i començaven la Catalunya Media City i la Foneria

terra de cultura i que està atapeïda d'associacions, ateneus, orfeons, grups de teatre, biblioteques, sales d'exposicions, concerts de música, llibreries i, fins i tot, ciutats del llibre, com Calonge (una altra iniciativa més que lloable), la veritat desagradable surt i el país, meca turística indubtable, no acaba de respondre a la fama de gran consumidor cultural. I, per descomptat, la decadència –o la falta d'atenció a la cultura– va per barris. I hauriem d'estar molt més atents a aquelles fronteres que no tenim tan clares i que dibuixen perills evidents per al demà immediat. Dit tot això, quina llàstima de pressupost! ●

TÀRREGA

Concurs de teatre amateur de rècord amb gairebé 2.000 espectadors

LAIA PEDRÓS

Nou rècord en el Concurs de Grups de Teatre Ciutat de Tàrrrega, després de tancar la 35 edició la nit de dissabte passat amb un total de 1.978 espectadors. Impulsat pel grup de teatre BAT amb el suport de l'ajuntament i de diferents institucions, el certamen ha ofert sis obres. El president de BAT, Joan Ribó, va celebrar la bona acollida del certamen, que va qualificar d'“èxit rotund” i va afirmar que

“demostra que aquest concurs de teatre amateur únic a la província de Lleida està plenament consolidat”. Ribó va assegurar que “els espectadors han quedat entusiasmats” i va insistir “en la bona afluència de públic registrada”, especialment a la penúltima obra, *Un mort darrere la porta*, comèdia de creació pròpia del Grup de Teatre Amics de les Arts de Terrassa, que es va adherir a la campanya *Cap butaca buida* i va aconse-

guir omplir el Teatre Ateneu amb un total de 457 espectadors. L'última funció, *El malalt imaginari* de Molière amb la Inestable Ceretana de Teatre de Puigcerdà va reunir 329 persones a la sala, i va ser la segona més concorreguda.

El jurat ha de fer ara les seues valoracions per a l'entrega de premis prevista al Museu Trepal el dia 18 de maig. La companyia guanyadora actuarà a FiraTàrrrega al setembre.

‘El malalt imaginari’ de Molière va tancar el certamen dissabte passat.

TEATRE. La campanya tenia el repte col·lectiu d'omplir les platees dels teatres d'arreu de Catalunya per homenatjar les arts escèniques L'Espluga i Barberà sumen més de 200 espectadors amb els seus espectacles culturals inclosos dins la campanya Cap Butaca Buida

■ L'Espluga ha estat dels pocs municipis de Catalunya amb doble sessió

Redacció ■ L'ESPLUGA/BARBERÀ

L'Espluga i Barberà van comptar amb representacions teatrals el dissabte 16 de març que es van incloure dins la campanya per omplir els teatres de Catalunya Cap Butaca Buida.

En el cas de Barberà es va gaudir de *La Passió*, amb La Teatr'era, companyia que tornarà al poble el 23 d'abril amb l'obra

A dalt, imatges del teatre a Barberà, i a sota, de l'espectacle de Rosa Andreu a l'Espluga de Francolí. FOTOS: MARIONA TORRELL

Terra baixa.

Pel que fa a l'Espluga, com apunta la regidora de Cultura, Mar Gili, va ser dels pocs pobles a acollir doble programació. Al matí hi va haver l'espectacle de màgia familiar

amb Hausson, amb una trentena de persones, i al vespre el monòleg còmic *Faig tard* de Rosa Andreu, que no va decebre als pràcticament 200 espectadors de la sala Folch i Torres.

LA CRÒNICA

Jordi Bordes

“Soc un gastat pergami”

“Soc un gastat pergami. Deambulo dins d’una botella pels oceans. M’ha llançat un naufrag necessitat. Trobo companys pel camí. Altres rastres que s’amunteguen d’altres mars que ens du el corrent i ens acompanya, quan no ens ofega. Sabem que és inaccessible el nostre destí. Emborratsats de capvespre, voldríem accedir al sol o abraçar la lluna. En tindríem prou amb saber que un estel ens pica l’ullet. Entenem, al nostre penúltim respir, que el viatge és la meta, però necessitem transmetre-ho i compartir-ho, fer més amable el trajecte dels que van al darrere. Som un glaçó en un got de vi.”

El col·lectiu L’Última Merda va congrega una setantena de persones del sector cultural (de l’àmbit més ampli, des d’artistes fins a públic, programadors, premsa i tècnics del Departament de Cultura) en la trobada informal *L’escudella de les arts escèniques* que havien convocat Recomana, Entreacte, Núvol i TRESA, com una activitat paral·lela als Premis de la Crítica que es van donar di-lluns passat i quasi coincidint

amb la primera edició del Cap Butaca Buida, impulsat per Adetca, 3Cat i Time Out. L’aventura ha tingut un notable seguiment: de les 60.457 entrades, se’n van vendre 55.583 (el 92%). Evidentment que en van quedar de buides, però el repte es dona més que per assolit per a la primera edició. I ja s’anuncia que el 22 de març del 2025 hi haurà més butaques a la venda i encara creixerà el nombre d’espectadors. Dissabte, a l’Aquitània, en la funció de tarda d’*Assomoi*, el públic aplaudia abans i tot que l’àudio celebrés la campanya. Al Romea, al vespre, en la representació de l’obra *Amb la claredat, augmenta el fred*, el públic va aplaudir quan el va convidar a fer-ho el mateix àudio. Curiositats sociològiques d’estar per casa.

Trobar-se un dimarts al vespre a la Nau Ivanow per debatre i no aspirar a trobar conclusions en un vespre en què el Barça es juga la Champions contra el Nàpols és d’una gosadia entre heroica i militant. Sota tres equips en forma de recepta d’escudella, es va comprovar com els equips de producció són els que reben, dormen

Xifra final del Cap Butaca Buida, dissabte passat ■ SERGI PANIZO

menys, en una altra enquesta intuitiva. I que la gent de producció, amb els programadors i els de premsa, deuen ser els que reben més mails a la safata d’entrada. Per la seva banda, la premsa és la que es dedica a prendre notes en un

festival. I són ben pocs, i tothom els espera.

Les preocupacions del sector són comunes, entre la precarietat endèmica a gran part del sector de la cultura i la dèria de guanyar públic. Fa pocs dies, Clara Narvió ho deia ben explícitament a Ràdio

Primavera: “Com és possible que hi hagi gent que s’atreveixi a dir que no li agrada el teatre? Deu ser que no li agrada algun tipus, però n’hi ha molts d’altres.” Efectivament, algú es quedaria tan ample dient que no li agrada la literatura? O la música? Per què es pot ser tan categòric en el teatre i no en els altres camps? Sovint es denuncia que el preu és la raó principal del divorci amb el teatre (sobretot entre el jovent). Però, ves

Per què costa tant anar al teatre? Uns diuen que per preus; altres, per falta de temps i llunyania

per on, dos dies més tard, en una taula rodona amb nominats dels Premis de la Crítica, el dramaturg Joan Yago advertia que, segons un estudi citat pel dramaturg alemany Roland Schimmelpfennig, el preu és la quarta causa per no anar al teatre. El rànquing el lideren “no tinc temps”, “no ho tinc a prop” i “no m’interessa”.

A El Molino, van celebrar la xifra amb cava. A la Nau Ivanow, van ofegar les penes amb un vermut. I un rodolí: “Soc un gastat pergami. / Trobo companys pel camí. / Som un glaçó en un got de vi.”

TEATRE. El Centre Cultural Sant Jordi es va omplir per veure l'espectacle que fa dos anys es va estrenar en aquest mateix lloc

La Companyia Mutis Teatre Musical torna a portar l'humor d'«El duet de l'Africaine» a Montblanc

La companyia vol celebrar la primera Diada Nacional del Teatre tornant a casa

Redacció II MONTBLANC

El passat dissabte 16 de març la Companyia Mutis Teatre Musical va tornar a Montblanc després de l'estrena de fa dos anys d'«El duet de l'Africaine». No era un dia qualsevol, sinó que la companyia va triar aquest dia perquè va voler celebrar la primera Diada Nacional del Teatre tornant a casa, al lloc on va començar tot.

El Centre Cultural Sant Jordi es va omplir de gom a gom per veure l'espectacle que fa dos anys es va estrenar en aquest mateix lloc i que durant aquests dos anys la companyia ha portat arreu dels teatres de la

Diferents moments de la representació, dissabte a Montblanc. FOTOS: COMPANYIA MUTIS I FRANCESC PALLISSÓ

210
espectadors i
espectadores
van gaudir de la
representació

Conca de Barberà i de l'Alt Camp. No hi havia cap butaca buida: 210 espectadors i espectadores.

A dalt de l'escenari

es va poder veure teatre, música i cant en directe i dansa. Una combinació de teatre musical amb què els espectadors i espectadores van gaudir de valent. Durant tot l'espectacle no van parar ni els riures ni els aplaudiments.

**LA COMPANYIA MUTIS
TEATRE MUSICAL CONTINUA
LA SEVA GIRA**

El 13 d'abril els mem-

bres de la Companyia Mutis actuaran a Vallmoll i el 9 de juny a la Selva del Camp.

«EL DUET DE L'AFRICAINÉ»

El duet de *L'Africaine* explica en to humorístic l'assaig, preparació i representació del duet d'amor de l'òpera *L'Africaine* de Giacomo Meyerbeer. Una companyia discreta de teatre representa *L'Africaine* pels pobles

“Durant dos anys han portat l'obra a diversos teatres de la Conca de Barberà i de l'Alt Camp

d'arreu.

L'obra, que és una sarsuela, es va estrenar l'any 1893 al Teatre Apolo

de Madrid.

La companyia de teatre musical Mutis ha adaptat l'obra original al català i ha actualitzat la trama a l'època actual respectant la idea, el concepte i la base musical de l'obra original. S'inclouen, entre el primer i segon quadre, algunes interpretacions musicals a solo que acompanyen el desenvolupament de l'obra.

TEATRE. Amb aquesta obra des de Valls es va apostar per la iniciativa Cap Butaca Buida, que va assolir rècords a Catalunya

El Centre Cultural de Valls omple les butaques amb l'adaptació teatral de 'The Party'

■ L'adaptació al teatre del film homònim de Sally Potter va ser tot un èxit

Redacció ■ VALLS

El Centre Cultural de Valls va acollir el vespre de dissabte, 16 de març, *The Party*, l'adaptació al teatre de l'aclamat film de Sally Potter, de la mà de Sergi Belbel, que va aconseguir ser un gran èxit a la capital de l'Alt Camp.

Amb un repartiment de luxe format per Àngels Gonyalons, Biel Duran, Marta Ribera, Queralta Casasayas, Montse Guallar, Jordi Díaz i Lluís Soler, el públic va gaudir de la història que comença amb la Janet organitzant una festa per celebrar el seu nomenament com a ministra de sanitat britànica, i que acaba de manera inesperada a mesura que es van revelant secrets.

Algunes escenes de l'obra *The Party*, dissabte al Centre Cultural de Valls. FOTOS: MARIONA TORRELL

L'assistència de públic va ser molt positiva i es va omplir gairebé tot l'aforament. FOTOS: MARIONA TORRELL

729
persones van assistir a veure la representació

Amb aquesta obra des de Valls es va apostar per la iniciativa Cap Butaca Buida, que es va dur a terme dissabte en teatres d'arreu de Catalunya i que va complir el seu objectiu en un alt percentatge, com va ser el cas del Centre Cultural, en què s'havien ocupat gairebé totes les localitats, amb un total de 729 espectadors. En total la iniciativa va arribar als 55.000 espectadors, amb què es va assolir el rècord mundial d'espectadors en teatres en un sol dia, 4.300 a les comarques tarraconenses, 1.500 a Lleida, 2.800 a Girona i 46.500 a Barcelona.

L'any que ve la campanya es farà el 22 de març.

CARLA LLACH

Capital

Sant Joan de les Abadesses ha tornat a exercir de capital cultural de la comarca essent l'únic municipi que ha participat del projecte 'Cap butaca buida'.

Pr: Semanal (Jueves)
Tirada: 250
Dif: 250

Cod: 164949257

Pagina: 19

Secc: CULTURA Valor: 16,92 € Area (cm2): 14,9 Ocupac: 1,88 % Doc: 1/1 Autor: Num. Lec: 1000

Pàgina 21

CAP BUTACA BUIDA

LA INICIATIVA
PER
HOMENATJAR
LES ARTS
ESCÈNIQUES

EL POT PETIT EXHAUREIX ENTRADES A SANT JOAN

LA PROPOSTA S'EMMARCA EN LA INICIATIVA 'CAP BUTACA BUIDA', PER ACOSTAR EL TEATRE A TOTS ELS PÚBLICS, A PETITS I GRANS

SANT JOAN DE LES ABADESSES JUDIT LECHÓN

La proposta 'Cap butaca buida' va aconseguir vendre 55.583 entrades als teatres de Catalunya el passat cap de setmana. L'objectiu va ser homenatjar les arts escèniques i posar-les al centre de totes les mirades per remarcar la seva importància i necessitat dins el sector cultural. Al Ripollès, l'únic teatre adherit a la iniciativa va ser el SAT Teatre Centre de Sant Joan de les Abadesses, que va vendre totes les entrades disponibles per veure l'espectacle 'Les aventures del lleó vergonyós' del Pot Petit. **«Des del SAT ens ha interessat molt participar d'aquesta campanya»**, comentava una de les membres de l'entitat santjoanina, Maria Cullell, **«i nosaltres podem dir que, a banda de ser l'únic teatre de la**

Espectacle 'Les aventures del lleó vergonyós' del Pot Petit a Sant Joan

comarca adherit a la proposta, que hem fet 'sold out'». 'Les aventures del lleó vergonyós' és un espectacle de titelles musicat del Pot Petit, una

proposta una mica diferent dels concerts als quals té acostumat el grup al seu públic: **«Ens va semblar que un dels espectacles que podíem**

potenciar era per a la mainada, perquè ells mateixos ja comencin a sentir el cuquet del teatre des de petits». El lleó vergonyós i els seus companys com el tigre, l'hipopòtam, el cavall o el gall van protagonitzar el passat cap de setmana una representació adreçada als més petits, que va divertir i emocionar a tots els assistents a Sant Joan.

Hem fet 'sold out'

Maria Cullell

Membre del SAT Teatre Centre

Tarragona

‘Cap Butaca Buida’ bate el récord de ocupación

En la provincia participaron 14 teatros y asistieron 4.356 espectadores en las 5.141 butacas disponibles para la ocasión

REDACCIÓN
TARRAGONA

Un total de 55.583 espectadores llenaron las plateas de los 145 espacios escénicos de Catalunya que participaron en la iniciativa Cap Butaca Buida, entre teatros públicos, privados y ateneos de toda Catalunya adheridos a la propuesta en un solo sábado. Esta cifra significa un récord absoluto de empleo en Cataluña, uno verdadero éxito, que marca el inicio de un reto cultural para superarse año tras año.

La actividad consiguió reunir a 46.820 espectadores en Barcelona, 2886 a Gerona, 1521 en Lérida y 4356 en las comarcas de Tarragona.

En la provincia participaron un total de 14 teatros, que pusieron a disposición del público 14 obras. Los registros avalan un 85 por ciento de ocupación. Es decir, 4.356 espectadores de las 5.141 butacas disponibles.

Tarragona vivió el Cap Butaca Buida en Valls, Reus, Tortosa, El Vendrell, Barberà de la Conca, L'Espluga de Francolí, Amposta, Falset, Altafulla, El Catllar, El Morell, Tarragona y Vila-seca. El balance de todas esas localizacio-

'The party' es una de las obras que se ha llevado a cabo en Valls para el Cap Butaca Buida. FOTO: CEDIDA

nes resulta del todo positivo tal y como ha sucedido con toda la iniciativa en general.

El éxito de la primera convocatoria del Cap Butaca Buida en Catalunya sitúa la jornada como la antesala de la que se convertirá en la Diada Nacional del Teatre, al estilo de otras fiestas culturales masivas como Sant Jordi.

La venta de entradas de la campaña se ha realizado a través de la web de capbutacabuida.cat y en los portales de cada uno de los teatros adheridos y el recuento de entradas vendidas se ha centralizado en el Centre de Treball de la Fundació Escleròsis Múltiple.

La clausura del día se llevó a cabo en El Molino Barcelona con el espectáculo *Festa Grossa* de Fel Faixedas y Carles Xuriguera, y donde los impulsores de la iniciativa y sus colaboradores actualizaron el marcador del Cap Butaca Buida. El acto, terminó con un encuentro festivo que ha contado con la presencia autoridades y personalidades del mundo de la cultura.

La iniciativa se ha convertido sólo con una edición en todo un referente de las artes escénicas en Catalunya.

Efectes de l'Spring Festival: 5.000 persones omplen les sales barcelonines un dia feiner

Els dilluns al sol de la clàssica

Una vista zenital del Liceu abans de començar la funció d'*El Messies* amb muntatge de Bob Wilson

MARICEL CHAVARRIA
Barcelona

Quan un any abans de la covid Barcelona Global va posar en marxa el projecte Barcelona Obertura per exhibir més enllà de les fronteres l'excel·lència musical de la ciutat per mitjà de les cartelleres del Liceu, el Palau de la Música Catalana i L'Auditori, hi havia qui va pensar que això de generar un esclat primaveral per atreure les mirades d'un turisme cultural de qualitat no reeixiria a la capital mediterrània del sol i la platja i que, d'altra banda, no hi hauria prou públic a Barcelona per respondre a una oferta de música clàssica tan atomitzada.

Cinc anys i una pandèmia després la salut del Barcelona Obertura Spring Festival es demostra incontestable, igual com les possibilitats de canviar gradualment la imatge unilateral que des de l'estranger es té de la ciutat com a pol de turisme de baix cost. I si bé la tasca d'atreure melòmans europeus no ha tingut encara un efecte palpable –a causa, en part, de la interrupció que va suposar la covid en la mobilitat–, sí que s'ha fet evident que la iniciativa ha aïllat una inusitada febre per la clàssica entre el públic local. I prova d'això és que dilluns, un dia feiner qualsevol que, a més, venia precedit per l'esforç ciutadà a la campanya *Cap butaca buida* de dissabte, les tres grans sales de clàssica coincidien omplint al 90% o el 80% de la seva capacitat.

Més de cinc mil persones van anar o bé a la segona funció d'*El Messies* del Liceu, o al cicle Ibercamera en què Adam Fischer i la Simfònica de Düsseldorf abordaven Mahler a L'Auditori, o en el cicle Palau 100 amb el Monteverdi Choir i els English Baroque Soloists interpretant un altre oratori händelià, *Israel a Egipte*, aquesta vegada sense John Eliot Gardiner al podi (per la qual cosa no es va superar el 75% d'ocupació).

El seguici de periodistes internacionals que ha convidat el Bar-

celona Obertura a aquesta edició de l'Spring Festival no havien imaginat ni per un segon que, a més, de Gaudí, el Barça i la sangria a la platja, la capital tingués aquesta afició a la clàssica. Venien de Múnic, del rotatiu *Süddeutsche Zeitung*, de Berlín, de la revista *Focus Germany*, o de Brussel·les, de *Forum Opera*, la publicació digital de clàssica més llegida en francès.

"Nou funcions d'un oratori com *El Messies* és una cosa impensable, ni tan sols a Alemanya", exclamava en la seva primera visita al Liceu Katharina Granzin, del rotatiu suís *Die Tageszeitung*. També la majoria trepitjava el Palau per primera vegada quan diumenge van assistir, al·lucinat, a la *Passió segons Sant Joan* oficiada per Jordi Savall. Aquell matí ja

El Barcelona Obertura busca turisme cultural, però ha avivat la febre per la clàssica entre el públic local

havien quedat aclaparats després de descobrir el Schönberg de l'Ateneu Quartet al pavelló Mies van der Rohe, dins del gratuït Ciutat de Clàssica. I òbviament no sabien que L'Auditori fa 25 anys que es va construir quan dilluns es van endinsar en la seva grandiloqüent acústica, amb la *Simfonia dels adeus* de Haydn i la 5a de Mahler en mans d'un increïble Adam Fischer.

El mestre hongarès, últim gran

exponent de la vella escola de l'Est, va oferir a la primera part un Haydn *sindicalista*, ja que la *Simfonia núm. 45* la va compondre el mestre barroc perquè els músics anessin desapareixent gradualment de l'escenari, fins que només hi quedessin dos violins. Era la seva manera de dir al príncep Nikolaus Esterházy que els intèrprets tenien dret a tornar a casa per vacances i deixar d'amenitzar-li l'estiu. D'allà va saltar Fischer a la intensa 5a de Mahler, amb en aquest *Adagietto* que popularitzaria Visconti a *Mort a Venècia* (1971) i que en mans d'Adam Fischer va arribar a estrebaments sublims, sense edulcorants.

"No pots deixar que es desbor-di, aquest moviment se't pot escapar de les mans per moments i no ho has de permetre", comentava la històrica batuta després de la seva molt aplaudida actuació. El *tour de force* mahlerià havia rebut una ovació de quatre minuts.

"Mahler vol el 200 per cent de tu, de cada músic. Exigeix tant que els intèrprets es posen nerviosos, s'exciten, i és la meua tasca calmar-los i reestimar-los perquè la peça arribi a bon port", afegia, encara desbordant d'electricitat. "Ara [ahir] me'n vaig a Saragossa a fer el segon acte de *Tristany i Isolda*. Sap que algunes batutes es van morir dirigint-lo? Mottl, Keilberth... No és que jo tingui por de caure mort, però... requereix molt d'esforç", afegia gairebé fent broma aquest home senzill de semblant amable i generós que als passadissos de L'Auditori havia de mirar cap amunt quan se li acostava l'espigat cònsol d'Alemanya, Dirk Rotenberg... Barcelona és un bon tros d'Europa durant les setmanes de l'Spring. ●

Efectos del Spring Festival: 5.000 personas llenan las salas barcelonesas en día laborable

Los lunes del sol de la clásica

Una vista cenital del Liceu antes de comenzar la función de *El Mesías* con montaje de Bob WilsonMARICEL CHAVARRÍA
Barcelona

Cuando un año antes de la covid, Barcelona Global puso en marcha el proyecto Barcelona Obertura para lucir allende las fronteras la excelencia musical de la ciudad a través de las carteleras del Liceu, el Palau de la Música Catalana y L'Auditori, hubo quien pensó que eso de generar un estallido primaveral para atraer las miradas de un turismo cultural de calidad no cuajaría en la capital mediterránea del sol y la playa y que, por otra parte, no habría público suficiente en Barcelona para responder a tan atomizada oferta de clásica.

Un lustro y una pandemia después, la salud del Barcelona Obertura Spring Festival se demuestra incontestable, al igual que las posibilidades de cambiar paulatinamente la imagen unilateral que desde el extranjero se tiene de la ciudad como polo de turismo *low cost*. Y si bien la tarea de atraer a melómanos europeos no ha surtido aún un efecto palpable —debido en parte a la interrupción que supuso la covid en la movilidad—, sí se ha hecho evidente que la iniciativa ha avivado una inusitada fiebre por la clásica entre el público local. Y prueba de ello es que este lunes, un día laborable cualquiera que además venía precedido por el esfuerzo ciudadano en la campaña *Cap butaca buida* del sábado, las tres grandes salas de clásica coincidían llenando a un tiempo sus aforos al 90% o el 80%.

Más de cinco mil personas acudieron o bien a la segunda función de *El Mesías* del Liceu, o al ciclo Ibercamera en el que Ádám Fischer y la Sinfónica de Düsseldorf abordaban Mahler en L'Auditori, o al ciclo Palau 100 con el Monteverdi Choir y los English Baroque Solists interpretando otro oratorio händeliano, *Israel en Egipto*, esta vez sin John Eliot Gardiner en el podio (de ahí que no se supiera el 75% de ocupación).

El séquito de periodistas internacionales que ha invitado Barce-

lona Obertura a esta edición del Spring Festival no habían imaginado ni por un segundo que además de Gaudí, el Barça y la sangría en la playa, la capital contara con semejante afición a la clásica. Acudían de Munich, del rotativo *Süddeutsche Zeitung*; de Berlín, de la revista *Focus Germany*, o de Bruselas, de *Forum Opera*, la digital de clásica más leída en francés.

“Nueve funciones de un oratorio como *El Mesías* es algo impensable, ni siquiera en Alemania”, exclamaba en su primera visita al Liceu Katharina Granzin, del diario suizo *Die Tageszeitung*. También la mayoría pisaba el Palau por primera vez cuando el domingo asistieron, sobrecogidos, a la *Pasión según San Juan* oficiada por Jordi Savall. Aquella mañana ya habían quedado anonadados al

El Barcelona Obertura busca turismo cultural pero ha avivado la fiebre por la clásica entre el público local

descubrir ese Schönberg del Ate-neo Quartet en el Mies van der Rohe, dentro del gratuito Ciutat de Clàssica. Y obviamente desconocían que L'Auditori lleva en pie 25 años cuando el lunes se adentraron en su bombástica acústica, con la *Sinfonía de los adioses* de Haydn y la 5ª de Mahler en manos de un increíble Ádám Fischer.

El maestro húngaro, último gran exponente de la vieja escuela del Este, ofreció en la primera

parte un Haydn *sindicalista*, pues la *Sinfonía núm. 45* la compuso para que los músicos fueran desapareciendo paulatinamente del escenario, hasta que solo quedarán dos violines. Era su forma de decirle al príncipe Nikolaus Esterházy que los intérpretes tenían derecho a regresar a sus casas en vacaciones y dejar de amenizarle el verano. De ahí saltó Fischer a la intensa 5ª de Mahler, con en este *Adagietto* que popularizaría Visconti en *Muerte en Venecia* (1971) y que en manos de Ádám Fischer alcanzó estremecimientos sublimes, sin edulcorantes.

“No puedes dejar que se despa-rrame, ese movimiento se te puede ir de las manos por momentos y no debes permitirlo”, comentaba la histórica batuta tras su muy aplaudida actuación. Su tour de force malheriano había recibido una ovación de cuatro minutos.

“Mahler quiere el 200 por cien de ti, de cada músico. Exige tanto que los intérpretes se ponen nerviosos, se excitan, y es mi tarea calmarles y resituárlas para que la pieza llegue a buen puerto”, añadía, aún rebosante de electricidad. “Ahora [ayer] me voy a Zaragoza a hacer el segundo acto de *Tristán e Isolda*. ¿Sabe que algunas batutas murieron dirigiéndolo? Mottl, Keilberth... No es que yo tema caer muerto, pero... requiere mucho empeño”, añadía casi bromeando ese hombre escueto de semblante amable y dadivoso que en los pasillos de L'Auditori tenía que mirar hacia arriba cuando se le acercaba el espigado cónsul de Alemania en Barcelona, Dirk Rotenberg...

Barcelona es un buen pedazo de Europa durante las semanas del Spring.●

Tarragona

‘Cap Butaca Buida’ bate el récord de ocupación

En la provincia participaron 14 teatros y asistieron 4.356 espectadores en las 5.141 butacas disponibles para la ocasión

REDACCIÓN
TARRAGONA

Un total de 55.583 espectadores llenaron las plateas de los 145 espacios escénicos de Catalunya que participaron en la iniciativa Cap Butaca Buida, entre teatros públicos, privados y ateneos de toda Catalunya adheridos a la propuesta en un solo sábado. Esta cifra significa un récord absoluto de empleo en Cataluña, uno verdadero éxito, que marca el inicio de un reto cultural para superarse año tras año.

La actividad consiguió reunir a 46.820 espectadores en Barcelona, 2886 a Gerona, 1521 en Lérida y 4356 en las comarcas de Tarragona.

En la provincia participaron un total de 14 teatros, que pusieron a disposición del público 14 obras. Los registros avalan un 85 por ciento de ocupación. Es decir, 4.356 espectadores de las 5.141 butacas disponibles.

Tarragona vivió el Cap Butaca Buida en Valls, Reus, Tortosa, El Vendrell, Barberà de la Conca, L'Espluga de Francolí, Amposta, Falset, Altafulla, El Catllar, El Morell, Tarragona y Vila-seca. El balance de todas esas localizacio-

'The party' es una de las obras que se ha llevado a cabo en Valls para el Cap Butaca Buida. FOTO: CEDIDA

nes resulta del todo positivo tal y como ha sucedido con toda la iniciativa en general.

El éxito de la primera convocatoria del Cap Butaca Buida en Catalunya sitúa la jornada como la antesala de la que se convertirá en la Diada Nacional del Teatre, al estilo de otras fiestas culturales masivas como Sant Jordi.

La venta de entradas de la campaña se ha realizado a través de la web de capbutacabuida.cat y en los portales de cada uno de los teatros adheridos y el recuento de entradas vendidas se ha centralizado en el Centre de Treball de la Fundació Escleròsis Múltiple.

La clausura del día se llevó a cabo en El Molino Barcelona con el espectáculo *Festa Grossa* de Fel Faixedas y Carles Xuriguera, y donde los impulsores de la iniciativa y sus colaboradores actualizaron el marcador del Cap Butaca Buida. El acto, terminó con un encuentro festivo que ha contado con la presencia autoridades y personalidades del mundo de la cultura.

La iniciativa se ha convertido sólo con una edición en todo un referente de las artes escénicas en Catalunya.

accesso 360

ONLINE

	Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
	05/04/24	El teatre, minoria també en els mitjans de comunicació / Entreacte.cat	24	2
	05/04/24	Cap Butaca Buida / hoy.es	26	1
	02/04/24	Borja Espinosa: "Todos necesitamos reír y desconectar un poco de la realidad" / Metropoliabierta.Elespanol.com	27	4
	27/03/24	El teatro, más vivo que nunca / Onda Cero	31	1
	27/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb "rècord d'assistència" / Infocamp.cat	32	1
	27/03/24	Més brou escènic, si us plau! / Núvol	33	4
	27/03/24	Entre bambolines: un teatre català que busca unió i millor finançament / viaempresa.cat	37	6
	27/03/24	Entre bambalinas: un teatro catalán que busca unión y mejor financiación / viaempresa.cat	43	4
	26/03/24	Ester Bartomeu: "La multiprogramació que fan molts teatres origina més precarietat" / VilaWeb	47	4
	26/03/24	La hiel en los labios / MSN Spain	51	2
	25/03/24	La hiel en los labios / La Vanguardia	53	2
	25/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca la temporada amb rècord d'assistència / El Vallenc.Cat	55	1
	25/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca la temporada d'hivern amb rècord d'assistència / TarragonaDigital.com	56	1
	25/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència / Reus Digital.cat	57	1
	25/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència / Diari MES	58	1
	25/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència / Tarragona 21	59	1
	25/03/24	El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència / La Ciutat Diari digital de proximitat	60	1
	25/03/24	Èxit de la campanya 'Cap butaca buida' amb un Teatre Ateneu ple / Novatarrega	61	1
	25/03/24	Concurs de teatre amateur de rècord amb gairebé 2.000 espectadors / Segre	62	1
	25/03/24	RACÓ CULTURA POPULAR: A propòsit de 'Cap butaca buida!' / Raco Catala	63	1

	Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
	22/03/24	Les Impuxibles i Maria Farriol, al 'Molta Comèdia' / cugat.cat	64	1
	22/03/24	"Soc un gastat pergami" / El Punt Avui	65	1
	22/03/24	"Soc un gastat pergami" / El Punt Avui - Blogs	66	2
	21/03/24	'CAP BUTACA BUIDA' A AMPOSTA / LA VIA AUGUSTA	68	2
	20/03/24	Vino y teatro: una alianza cultural en Cataluña / Vinetur	70	2
	20/03/24	Los lunes al sol de la clásica: 5.000 personas llenan las salas barcelonesas en día laborable / MSN Spain	72	2

Audiència diària: 1.000

Valor econòmic diari: 30 €

Vie, 5 de abr de 2024

Audiència mensual (GFK): 10.578

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

El teatre, minoria també en els mitjans de comunicació

Viernes, 5 de abril de 2024 12:44

Un crit d'alerta per l'escàs pes de la cultura en els mitjans de comunicació. Publicitat El consum cultural és escàs, segons diferents estudis. Si és una minoria de la població la que consumeix cultura habitualment, dins d'aquesta minoria, els que consumim propostes escèniques som una minoria de la minoria. Un paral·lisme similar és el de continguts culturals als mitjans de comunicació. En l'informe del CAC Els continguts culturals. Presència i diversitat en les emissions s'analitzen TV3, 33, SX3, Esport3, TVE Catalunya, Betevé, Catalunya Ràdio i RAC1. Per què iCat i Catalunya Música no entren en l'estudi, però sí el 33, SX3 i Esport3? La cultura representa menys d'un 20% del temps d'emissió. I si parlem d'arts escèniques, d'aquest percentatge ens quedem amb un 2%. En el mateix estudi constaten que les disciplines culturals que reben més atenció són la música, el cinema i la literatura. Per tant, el teatre, de nou, invisible. I, quan

parlem de cultura als mitjans, de què parlem? Parlem d'agendes? D'entrevistes als actors i directors més populars? D'escenaris grans? Quina és, doncs, la cultura que demanem que tingui més presència, més minuts d'antena? Els mitjans s'han de posar les piles, el que cal és voluntat, no diners El director teatral Ferran Utzet, per xarxes, i a l'Entre caixes d'iCat, reivindicava més cultura a la ràdio, i que el tractament dels esports i de la cultura no sigui tan desproporcionat, tant pel que fa al temps d'antena com a la qualitat i profunditat del seu tractament. Assenyalava Utzet: "La ràdio que jo somnio [...] ofereix programes de tota mena [...] és plural, diversa, enriquidora i interessant, que no aspira només a entretenir-nos, sinó que fent-ho, ens ajuda a començar a respondre la gran pregunta [...] que ha d'afrontar Catalunya en els anys entrants, que és: què vol dir ser català?". 1. Demà comencem al @teatrelliure la darrera setmana de funcions de #LaNostraCiutat. M'agradaria aprofitar aquest moment per llançar una reflexió sobre la cada cop més flagrant absència de continguts culturals als mitjans audiovisuals del país i, en especial, a la ràdio. — Ferran Utzet (@ferranutzet) November 6, 2023 Utzet apunta un fet molt important: la diversitat. Quan els mitjans informen de cultura, i d'arts escèniques concretament, ho tenen en compte? La diversitat de propostes, temes, gèneres, companyies. Els mitjans

Audiencia diaria: 1.000

Valor económico diario: 30 €

Vie, 5 de abr de 2024

Audiencia mensual (GFK): 10.578

Valor económico mensual (GFK): 30 €

s'han de posar les piles, i el que cal és voluntat, no diners. Que no ens enganyin. Cal que situïn de forma clara les arts escèniques en les seves plataformes, cal fer programacions sensibles a la cultura i al seu tractament. Cap Butaca Buida © Sergi Panizo Els que reivindicuem més continguts culturals en els mitjans de comunicació, públics i privats, som una minoria, i se'ns té molt poc en compte. El 16 de març es va posar en marxa una iniciativa destinada a convertir-se en el dia nacional del teatre, el Cap Butaca Buida, i això pot ser interessant. Sant Jordi, segons l'estudi del CAC, afavoreix un pic d'informació cultural. De llibres, és clar. Si aconseguim dedicar un dia al teatre, podrem donar un impuls a la informació cultural en els mitjans, específicament d'arts escèniques. I potser aleshores informarem no només de les estrenes, sinó també de temàtiques, dramaturgs, processos creatius, gèneres, sales i companyies petites. I, si pot ser, en horaris de prime time, no només de matinada. Almenys un cop l'any podria ser que parléssim una mica més de teatre. No m'hi conformo, però ja és més del que tenim ara. L'entrada ha aparegut primer a Entreacte.

Audiencia diaria: 93.080

Valor económico diario: 430 €

Vie, 5 de abr de 2024

Audiencia mensual (GFK): 2.019.815

Valor económico mensual (GFK): 13.012 €

Cap Butaca Buida

Viernes, 5 de abril de 2024 07:49

Agitar antes de leer · X

Ninguna butaca vacía» es la traducción al castellano del título de esta columna. 'Cap Butaca Buida' es el nombre de una exitosa campaña llevada a cabo por el sector teatral en Cataluña que ha logrado batir el récord de asientos de teatro ocupados en un ...

Audiencia diaria: 1.000

Valor económico diario: 30 €

Mar, 2 de abr de 2024

Audiencia mensual (GFK): 1.915.508

Valor económico mensual (GFK): 7.542 €

Borja Espinosa: “Todos necesitamos reír y desconectar un poco de la realidad”

Martes, 2 de abril de 2024 17:15

El actor reflexiona sobre distintos aspectos de su profesión, profundizando en la última obra teatral que protagoniza Si existe una palabra idónea para definir a Borja Espinosa (Barcelona, 1976), sin duda es polifacético. Estamos habituados a verle con frecuencia en el teatro (Les Bruixes de Salem, Calígula, Immunitat), en televisión (Plats Bruts, El Crac, Després de tu) y también en el cine (Peixos al desert, El camí més llarg per tornar

a casa, Pere Calders. Tocant de peus al cel), donde se ha metido en la piel de personajes de índoles diversas. Apasionado de la interpretación, le fascina asumir retos y continuar aprendiendo cada día. Semanas atrás, anunciamos el éxito que está cosechando Escape Room 2, su más reciente participación en la escena teatral. En la siguiente entrevista el actor nos cuenta algunos entresijos de dicha producción y hace balance de su trayectoria, imaginando cómo será el futuro del sector cultural. En Escape Room 2 abor das la comedia, como ya hiciste en determinados papeles a lo largo de tu carrera, pero en otras ocasiones te has adentrado en el drama. ¿Cuál de los dos géneros te parece más interesante? La verdad es que los dos me gustan. Hacer comedia y hacer reír creo que forma parte de mi naturaleza, pero disfruto los géneros que son también más dramáticos. Quizá la comedia tiene un punto más llevadero, es decir, vienes a hacer comedia por la tarde al teatro y no te tienes que preocupar por entrar en profundidad en el drama porque, al fin y al cabo, como actores utilizamos cosas personales. Aunque el drama es terapéutico, llorar y expresar sentimientos que no tienen que ver solo con la frivolidad y las apariencias. El teatro es terapéutico en general, actuar lo es, o al menos para mí, y la comedia tiene una recompensa gratificante. Tampoco es fácil, parece que lo sea pero no es verdad, y también es un arte. Todos necesitamos reír y desconectar un poco de la realidad y, como el día a día ahora no es demasiado bonito, si empiezas a rascar un poco el público lo pasa bien y para nosotros es muy agradecido. ¿Hay algún género que querrías tener la oportunidad de explorar? Como género diría que no, porque todos son como pequeñas escisiones: melodrama, drama más o menos intenso... Hace unos años quizá hubiera dicho teatro clásico, pero ya no es un género sino una vertiente. He tenido la suerte de hacerlo y es una escuela difícil, aunque se aprende muchísimo. Son retos importantes, a veces es menos agradecido porque supone mucho esfuerzo entender lo que ha querido decir el autor, ponerlo en reflexión

Audiencia diaria: 1.000

Valor económico diario: 30 €

Mar, 2 de abr de 2024

Audiencia mensual (GFK): 1.915.508

Valor económico mensual (GFK): 7.542 €

hoy en día o saber traducirlo y comunicar qué estás queriendo explicar con una historia que fue escrita hace siglos. Creces mucho con esas cosas, tienes que picar piedra, más que con un texto que desde el principio entiendes. Con actores y directores buenos también se aprende porque es cuando te pones nervioso, tienes dudas, no sabes si estarás a la altura... y esto es bonito en cualquier oficio. Pienso que estar con gente que sabe más que tú hace que crezcas. Actualmente vuelves a coincidir con Joel Joan. ¿Cómo es seguir compartiendo proyectos con él después de tanto tiempo? Me entiendo bien trabajando con él. Ahora estamos trabajando mucho más a diario que en cualquier otro proyecto. Hemos coincidido tres veces, parece que hayamos convivido mucho pero ya han pasado veinte años desde Plats Bruts. Trabajé en El Crac en 2016 y aquí, con lo cual le he ido cogiendo en distintas fases de su vida, aunque han estado muy espaciadas. Con la tele es muy intenso, haces mucho durante unos días pero luego dejas de verte durante mucho tiempo. Llevamos cuatro meses haciendo funciones y quedan dos más; en este caso no dirige pero obviamente es productor, actor y autor. Tiene la alarma puesta todo el rato buscando mejorar la obra, cambiar ensayos o frases y dando su opinión, quizá de una manera no tan directa como cuando es director. ¿Eres partidario de que se produzca un reencuentro de Plats Bruts o para ti es una etapa cerrada? En general no creo que nada esté cerrado, aunque si no se hiciera la gente tiene un buen recuerdo, y nosotros también. Nunca se sabe, si hubiera un reencuentro estaría encantado pero no tengo noticias de que vaya a suceder. Sería gracioso, de hecho había un capítulo donde envejecíamos todos y, reflexionando sobre la pregunta, no estamos tan mal... ¿por qué no? ¿Qué formato te atrae más: la televisión, el teatro o el cine? El teatro me encanta, me siento muy cómodo haciéndolo y es de lo que vivo. Me gusta mucho la relación que se establece con el público y la exigencia que supone tener que estar cada día en un escenario. No puedes escaparte ni prepararte tanto, te preparas porque ensayas, pero de algún modo hay una hora y media en la que estás ahí, en tiempo presente. En directo la audiencia es quien calibra realmente si estás bien, si no estás bien, si hace gracia, si no hace gracia, si hoy te estás pasando de listo o si te estás quedando corto. Eso se nota, cuando haces una buena función y hay una energía especial el público entra. La televisión es seductora. A mí me gusta hacer de todo, no nos engañemos, si me dicen de hacer una serie lo haría con los ojos cerrados. Conlleva mucho aprendizaje in situ, normalmente se tiene que rodar con prisas y hacer muchas escenas. Es necesario estar preparado sin demasiada reflexión, cosa que ayuda porque a veces no es bueno pensar demasiado. También hay una diferencia en cuanto al dinero, de hecho ha empezado a darse una batalla entre televisiones y teatros, con actores que se van a series y dejan el teatro porque es difícil de compaginar. Tiene su lógica. Es un formato menos trabajado porque los presupuestos hacen que el tiempo se reduzca y la dedicación hacia el personaje puede ser menor, salvo honrosas excepciones. Y el cine vendría a ser lo mismo en muchos sentidos, aunque con un resultado más cuidado, un ritmo más lento y más atención en todo. Es muy atractivo verse en un cine. Hay actores que solo se sienten cómodos en pantalla y el teatro les da pánico. A mí me parece curioso porque, no diré que me pase lo contrario, pero en el cine se necesita un entrenamiento especial. A veces tienes un personaje de una sola frase o de un día o muy pequeño pero cuando vas allí el equipo está funcionando, saben cómo va todo y cuando tú llegas tienes que estar perfecto con tu personaje y dar las

Audiencia diaria: 1.000

Valor económico diario: 30 €

Mar, 2 de abr de 2024

Audiencia mensual (GFK): 1.915.508

Valor económico mensual (GFK): 7.542 €

réplicas cuando dicen: “¡Acción”, y no es fácil medirlo tú mismo, tienes que estar tranquilo. Si te dan un personaje grande en cine puedes disfrutarlo más porque te relajas y tienes más tiempo para trabajarlo, ver cuál es tu arco y profundizar. Hay mucha diferencia entre hacer un papel grande y uno pequeño. ¿Cómo describirías a Rai, tu personaje en Escape Room 2? ¿Qué es lo que te divierte de interpretarlo? Es excéntrico y extrovertido. Tiene una poderosa capacidad de autoengaño, porque llega a esta segunda parte de la obra “reformado”, o al menos eso es lo que él cree, que ha cambiado su vida y su manera de ver las cosas, que ha abandonado viejos hábitos que pasan por haber dejado el cine y dedicarse a la pintura. Pero a medida que pasa la obra, vamos viendo que una cosa son las palabras y otra lo que va saliendo. Al final trata de nuestras máscaras, de la forma en que nos mostramos; aquí el Escape sirve para poner a esos personajes en una situación límite y que aflore la verdadera esencia, y nos damos cuenta de que Rai no es demasiado diferente a como era. Es una comedia donde los personajes en algún momento son grotescos y caricaturizados, pero funcionan, y si funcionan quiere decir que se basan en rasgos reales que tenemos todos. El espectáculo incluye elementos de gran complejidad técnica, ¿eso supone un reto para vosotros como actores? Hay que tenerlo en cuenta. Yo he estado en obras en las que estás solo con tus frases, cosa que está muy bien, y aquí también es muy atractivo lo que han montado que, como dices, técnicamente es pirotecnia, porque se ha apuntalado un camerino para aguantar un peso del escenario y se ha modificado el Condal para poder aguantar lo que hay en la función. Tienes que estar pendiente de otras necesidades que son de riesgo o peligrosas; hay agua, apneas... por lo que se deben adoptar medidas concretas. Es verdad que llevamos muchas funciones y sabemos lo que tenemos que hacer. Yo hago algo que quizá no es tan espectacular pero requiere de habilidad física, porque me tengo que meter en un lugar estrecho. Cuando hicimos los ensayos el Mag Lari estaba allí para asesorarnos, y yo, al meterme por primera vez, le decía: “Me está doliendo mucho todo el cuerpo”, y él me respondió: “Tranquilo, cuando lleves unas cuantas funciones verás que hasta te sobrará sitio. Según la posición es normal que tengas agujetas el primer día pero se pasan”. Y al final es cierto, el ser humano se adapta a todo. Entonces, en referencia a esa escena, ¿te atreverías a hacer algo así? Eso concretamente me haría menos gracia porque no tengo tanta capacidad pulmonar, es una sensación que no me gusta. He hecho submarinismo pero claro, vas con bombona. Joel ha conseguido estar tranquilo, porque una cosa es hacerlo tú solo en una piscina y otra en medio de una función con los nervios, el público, las luces y demás. Así que chapó por él. En ambas partes de la obra, los personajes se meten en líos por no haber sido sinceros con los demás ni tampoco con ellos mismos. ¿Crees que la sinceridad está sobrevalorada o que a la larga es mejor decir la verdad? Yo no me parezco en nada a esos personajes. Me cuesta mentir y procuro no hacerlo. De momento no me ha ido mal pero hay gente que miente y sigue con su vida, cada uno tiene sus convenciones. La comedia invita a ese juego de fingir ser lo que no eres y está bien destaparlo y ver la contra máscara, forma parte del teatro y es muy divertido. No creo que la sinceridad esté sobrevalorada, aunque a veces la confundimos con esa falta de filtro en la que yo puedo decirte lo que me dé la gana porque me sale a bote pronto, y eso quizá es diferente. Puedes ser sincero de una manera más moderada o en el momento adecuado, porque eso cuenta. Escape Room ha innovado al presentar un segunda parte, e incluso

Audiencia diaria: 1.000

Valor económico diario: 30 €

Mar, 2 de abr de 2024

Audiencia mensual (GFK): 1.915.508

Valor económico mensual (GFK): 7.542 €

podría haber una tercera. ¿Piensas que esto servirá de ejemplo para que futuras producciones sigan el mismo patrón de continuidad? No me extrañaría, no lo había pensado pero podría ser. Cuando me hablaron de Escape Room 2, Joel me dijo que esto no se había hecho nunca en el teatro, es más una fórmula de película. Pero nadie ha reaccionado mal diciendo que no se entiende, y se sabía perfectamente que puedes ver la segunda parte sin haber visto la primera. No hace falta que sepas toda la historia de los personajes para entender que los círculos se cierran. Funciona muy bien, está muy bien diseñada, y eso que las segundas partes siempre dan miedo. Todos los que han visto la primera me han dicho que se lo han vuelto a pasar muy bien con la segunda, y no hay objetivo mejor que ese. Recientemente se celebró por primera vez la acción Cap Butaca Buida con motivo del Día del Teatro. ¿Consideras importante promover iniciativas como esa en el sector cultural? Supongo que sí. Hay un consumidor de teatro que normalmente va y otra parte de la población que no. Algunas personas lo ven como algo foráneo de la vida. Cualquier cosa que invite a la gente al teatro está bien, es una manera de visualizarlo y puede que les ayude a decidirse. Estamos acostumbrados a la consumición en casa, a tener un mando con mucha oferta donde cada vez todo es más automático, y el teatro te posiciona como persona y requiere de un compromiso. Pero cuando la gente hace el esfuerzo de salir de su casa y venir la recompensa es muy buena y esas personas se alegran de haberlo hecho.

Audiencia diaria: 321.628

Valor económico diario: 1.314 €

Mié, 27 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 3.809.852

Valor económico mensual (GFK): 25.162 €

El teatro, más vivo que nunca

Miércoles, 27 de marzo de 2024 16:10

La última campaña impulsada por el sector del teatro, con el nombre de 'Cap Butaca Buida' (Ninguna butaca vacía) consiguió un récord mundial de asistencia a los teatros, con más de 55.000 asistentes en una jornada. Ahora el reto está en conseguir que lo hagan los 365 días del año, no sólo uno. En 'La Ciutat' hemos hablado con Isabel Vidal, presidenta de ADETCA (Asociación de empresas de teatro) sobre el momento actual del teatro, los retos de futuro y las cosas a mejorar. [AUDIO EN CATALÁN] Hoy, 27 de marzo, se celebra el Día Mundial del Teatro, una jornada que sirve para reivindicar una de las grandes artes escénicas por excelencia, junto al cine y la danza. Estos últimos años la presencia de espectadores en las salas de teatro había disminuido. La pandemia provocó un impacto brutal del que ha costado mucho recuperarse. 'Cap butaca buida' Por eso, el sector del teatro se puso manos a la obra e impulsó una campaña con el nombre de 'Cap Butaca Buida' (Ninguna butaca vacía), que proponía llenar las salas de teatro con espectáculos continuos y de mucha altura. La campaña fue un éxito rotundo, ya que 55.583 espectadores lograron una ocupación del 92% de las salas catalanas durante la jornada, lo que supuso un récord mundial. En 'La Ciutat', la presidenta de ADETCA (Asociación de Empresas de Teatro Catalanas) Isabel Vidal, reconoce que "las cifras que se lograron fueron un gran éxito que desde el sector acogemos con gran satisfacción. Es la prueba de que el teatro sigue muy vivo en Catalunya y que a la gente le sigue gustando ir a las salas, lo que es fundamental es que la oferta sea buena. Precariedad y recursos Más allá de confirmar que la afición por el teatro sigue a muy buen nivel, Vidal reconoce que "sería aún mejor si se dedicaran más recursos, más subvenciones a las salas de teatro y las compañías. Por un lado no creo que, como dicen algunos, el teatro sea caro, porque por una media de unos 20 euros puedes ir a ver una obra. Hay obras más caras, claro, pero suelen ser musicales o grandes producciones, que vienen justificadas por el gran despliegue de profesionales que suelen ser entre reparto, profesionales de vestuario, coreógrafos etcétera...". Pero lo que sin duda es una gran cuenta pendiente, reconoce Vidal, es "la precariedad que hay ahora mismo entre los intérpretes. Las cifras del 60% de artistas que viven bajo el umbral de la pobreza que ha dejado la última encuesta hecha a artistas es el dato que no queremos ver, es la gran cuenta pendiente. Sí que se han dado pasos para, por ejemplo, crear un 'Estatuto del intérprete', pero las condiciones siguen siendo muy malas, no puede ser que quien quiera dedicarse a la interpretación no pueda hacerlo a tiempo completo compaginando con otro trabajo o directamente no le dé para vivir".

Audiència diària: 1.000

Valor econòmic diari: 30 €

Míé, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 10.578

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb “rècord d’assistència”

Miércoles, 27 de marzo de 2024 15:55

El Teatre Auditori del Morell ha tancat la temporada d'hivern amb “rècord d’assistència”. Les sis propostes que ha acollit l’espai han registrat gairebé 2.000 espectadors des que es van iniciar al mes de gener fins al tancament aquest mes de març. Ara, amb aquestes dades, el municipi ja es prepara pel PrimaveraArt. Vida de peix... sense espines! va ser la que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de Burundanga, Tres desitjos, Sona la cançó, Conspiranoia i N'importe Quoi. La varietat de gèneres destaca reunint circ, música en directe, comèdia i musical en un sol escenari que ha

vist com s'exhaurien les entrades en dues ocasions. El duet de Lluís Gavaldà i Joan-Pau Chaves, amb Sona la cançó, i l'obra Conspiranoia van segellar dos sold out que “són representatius i certifiquen, des de fa anys, l'èxit teatral al Morell”. El regidor de cultura, Miquel Roig, destacava que “aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia”. Per la seva banda, l'alcalde Eloi Calbet reafirmava que “és un orgull pel Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom i en totes les seves disciplines”. A més, enguany, l'obra Conspiranoia es va sumar a la iniciativa Cap butaca buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, aconseguint-ho al Morell i a gran part de Catalunya. El PrimaveraArt, escalfa motors La temporada teatral d'hivern al Morell es dona per acabada, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, es donarà el tret de sortida a la nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori, als carrers morellencs i que arriba a una 9a edició com una proposta de referència per la seva qualitat i per una resposta que va dur més de 4.000 persones al Morell en l'edició de l'any passat.

Audiència diària: 3.771

Valor econòmic diari: 113 €

Mié, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 39.890

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

Més brou escènic, si us plau!

Miércoles, 27 de marzo de 2024 05:49

Crònica de la trobada entre agents del sector escènic duta a terme el 12 de març de 2024 a la Nau Ivanow per iniciativa de Recomana, Entreacte, Núvol i TRESA i coordinada per L'Última Merda Col·lectiu. Avui se celebra el Dia Mundial del Teatre. Enguany cau enmig de Setmana Santa i, per això, els actes de celebració s'han anat distribuint al llarg del mes de març. Perquè els catalans fem coses, però també ens agrada descansar de tant en tant. Les commemoracions van arrencar el passat 16 de març amb la primera edició del «Cap Butaca Buida», una ambiciosa iniciativa impulsada per l'Associació d'Empreses de Teatre de Catalunya (ADECTA), el 3Cat i el Time Out que va tenir un èxit remarcable: més de 55.500 entrades venudes i una ocupació global del 92% de la capacitat total de les sales del país. El punt àlgid d'aquest mes dedicat a les arts escèniques va ser el passat dilluns, 18 de març, amb la gala de lliurament dels Premis de la Crítica de les Arts Escèniques, on el musical L'alegria que passa de Dagoll Dagom va arrasar, i culminarà aquest dimecres dia 27 amb la lectura del Manifest del Dia Mundial del Teatre que enguany ha escrit el dramaturg Jon Fosse, flamant Premi Nobel de Literatura. Entremig, la plataforma de prescriptors crítics Recomana, responsables d'organitzar els Premis de la Crítica, ha dut a terme una sèrie d'activitats per dinamitzar el sector, com trobades i xerrades, on destaca L'escudella de les arts escèniques celebrada a la Nau Ivanow el dimarts 12 de març. Convocada per Recomana, la revista Entreacte, Núvol i la comunitat TRESA, l'activitat de la Nau Ivanow va aplegar un nodrit grup d'agents del sector –des de públic a la crítica, passant per artistes, programadors i responsables de les administracions públiques– per participar en una divertida i reflexiva gimcana dinamitzada per L'Última Merda Col·lectiu. Aquest grup, format per l'Elaine Grayling, en Nil Martín López, la Judit Martínez Gili i l'Abril Pérez Mitchell tenen la mà trencada en fer pensar el sector perquè, des de l'any 2021 han organitzat diverses Assemblees de les Arts Escèniques en espais com l'Escena Poblenou, el Festival Z, la Mostra Igualada, el CERC de la Diputació de Barcelona o La Factoria d'Arts Escèniques de Banyoles, on el pròxim 13 d'abril duran a terme la vuitena trobada d'aquest peculiar aplec. A diferència de les Assemblees, on la dinàmica participativa es combina amb un ample espai de reflexió i debat, a la gimcana de la Nau Ivanow tot va ser més lúdic i distès. Els convidats anaven arribant i eren catalogats pels responsables de L'Última Merda en ingredients de diferents brous i escudelles segons la seva ascendència dins del sector. Una setantena llarga de persones van ser classificades com a cigrons, porros, patates, pastanagues, galets, ossos de pernil i aigua bona, entre altres, segons si érem artistes, professionals de la comunicació, responsables tècnics, gestors d'espais escènics o espectadors rasos. És cert que la immensa majoria dels que estàvem allà reunits podríem ser classificats com a més d'un ingredient (servidor per exemple, escriu a Núvol, però també és creador i intèrpret), però sigui com sigui vam actuar durant tota la jornada sota un únic barret. Un cop classificats els ingredients, ens vam agrupar segons receptaris de cuina en tres grups: els del brou de tota la vida, la sopa

Audiència diària: 3.771

Valor econòmic diari: 113 €

Miè, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 39.890

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

vegetariana i l'escudella de Nadal. Una manera de garantir que cada grup fos prou heterogeni per a garantir un debat fructífer. Fet això, cada grup es va embarcar en la seva ruta particular a través de les quatre activitats que havien dissenyat els de L'Última Merda. El meu grup, el del brou de tota la vida, va començar per una activitat semblant al joc de les cadires, guiada per la Judit Martínez Gili, que entre canvi i canvi de seient va servir perquè els presents intercanviéssim opinions sobre la realitat escènica del país. Es va considerar que el circuit d'exhibició no està prou ben articulad arreu del territori i que a Catalunya hi ha teatres poc explotats. Hi va haver un encès debat sobre el preu de les entrades, sobre la manca d'espais d'exhibició i sobre els models d'exhibició. La majoria d'espectadors consideraven que «les entrades són massa cares», tot i que hi va haver consens a dir que això «depèn del poder adquisitiu de cadascú i de la capacitat d'accés a ofertes i promocions». També hi va haver força consens en el fet que l'oferta escènica –i, per tant, els costos d'anar al teatre– no són els mateixos si vius a la capital o al seu voltant, que si vius en un poble o capital de comarca. Es va considerar que el circuit d'exhibició no està prou ben articulad arreu del territori i que a Catalunya hi ha teatres poc explotats o que, en tot cas, hi ha indrets on manquen més sales d'exhibició per absorbir tota l'oferta que hi ha. Aquí hi va haver el típic debat, mai resolt, sobre si hi ha massa propostes escèniques o masses pocs llocs on mostrar-les. I no, tampoc vam ser capaços de treure'n l'entrellat. Sigui com sigui, hi havia cert consens que ens agradaria anar al teatre molt més del que hi anem i que si no ho fem, potser és per raons molts més diverses que el preu de les entrades: des d'un model d'abonaments massa rígid –«vull poder anar a tots els teatres i no haver-me de casar només amb la programació d'un sol espai»– a uns horaris d'exhibició inadequats –«a les 19 h encara soc a la feina» o «hi ha teatres que només programen de dijous a diumenge»– o, fins i tot, a una planificació de temporades deficient: «calen temporades més llargues, hi ha espectacles que només estan en cartell una setmana». Algú va assenyalar que, segons els rànquings anuals, «els espectacles que més entrades venen solen ser els més cars» –com per exemple els grans musicals o produccions ambicioses com les d'Antonio Díaz, el Mago Pop– i que, per tant, el preu pot ser un factor important, però no té per què ser determinant a l'hora de decidir el consum escènic per part dels espectadors. Una tesi que entronca amb el que explica en Jordi Bordes al Punt Avui, on recull una cita de Joan Yago en una taula rodona amb els nominats dels Premis de la Crítica, on el dramaturg advertia que, segons un estudi citat pel dramaturg alemany Roland Schimmelpfennig, el preu és la quarta causa per no anar al teatre. Després d'aquest joc de les cadires, vam canviar de sala i en Nil Martín López ens va convidar a formar part d'una «estadística participativa» on cadascú de nosaltres havia de marcar amb gomets de colors les tres activitats que solem fer més, les tres que més ens agrada fer i les tres que consideràvem més importants de totes les que apareixien escrites en un mural penjat a la paret. Sorprenia comprovar com hi havia una profusió de gomets de color blau –l'indicatiu de l'activitat que consideràvem més important– al voltant del concepte «dormir» o l'esclat de color roig –allò que fem més– al voltant d'«enviar mails». En canvi, l'activitat que més agradava a tothom –gomet de color verd– era «xerrar amb artistes». Un indicatiu que potser ens calen més espais de trobada com les Assemblees de les Arts Escèniques? Tot seguit, guiats pel mateix Nil Martín, vam entaular un joc de role-playing on cadascú de nosaltres assumia i es comportava segons un paper determinat.

Audiència diària: 3.771

Valor econòmic diari: 113 €

Mí, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 39.890

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

La gràcia era que ningú actuava segons el seu rol habitual. Servidor es va convertir de periodista cultural i artista a programador d'un petit espai escènic de comarques. Dins d'un temps limitat, havíem d'assolir uns determinats objectius interactuant amb la resta dels presents segons el rol adoptat. De seguida vam comprovar que els que feien de representants de l'administració pública eren els més buscats per tothom, cosa que demostra, en certa manera, el desequilibri i la dependència del sector. Tanmateix, moltes entitats i fundacions que podrien haver actuat de mecenes van quedar desateses per artistes que en podrien haver tret profit. Potser en cal una major cultura del mecenatge dins l'àmbit artístic? Finalment, abans de reunir-nos al terrat de la Ivanow per cloure la festa, amb l'elaboració d'un gran mural de resum, amb degustació de vermut i ensaïmades inclòs, vam participar en un últim joc dinamitzat per l'Elaine Grayling i l'Abril Pérez Mitchell. Al voltant d'unes grans olles havíem de col·locar a dins els ingredients –agents del sector– que ens semblessin més adequats per a respondre les preguntes de l'Elaine i l'Abril. Es tractava d'un joc per veure com percebem als altres professionals de les arts escèniques. En el meu grup els tres grups professionals «que van més cansats» es va considerar que són els artistes, les direccions dels espectacles i els dissenyadors com escenògrafs i il·luminadors; tanmateix, també hi va haver referències als transportistes i les persones responsables de la producció. Aquells que «reben més mails» es va considerar que eren els assessors fiscals i els treballadors de les gestories, encara que també es va considerar que eren altament demandats els comunicadors i crítics i els regidors de cultura i programadors (altra cosa és que tothom respongui aquests correus). Els advocats, directors i regidors van ser coronats com els que «apaguen més focs» i es va fer notar, amb un joc posterior similar al tabú, on no pots emprar determinades paraules per a descriure un concepte, que entre les opcions a triar encara hi mancaven moltes professions annexes de les arts escèniques com ara distribuïdores, maquilladores, dissenyadores de cartells, responsables d'utilleria o assessores lingüístiques... I és que el món de l'àmbit escènic pot ser molt ampli si ens ho proposem. A tall de resum o conclusió, crec que assenyalaré algunes de les frases que van quedar anotades al mural final de la jornada i que els companys de L'Última Merda han tingut l'amabilitat de recopilar i transcriure. Hi havia des de propostes –«les entrades al teatre haurien d'anar com les receptes del metge: t'ha costat això, però en realitat costa això altre»– fins a petites lamentacions –«quina tristesa quan els gomets verds (allò que més ens agrada fer) no coincideixen amb els vermells (allò que fem més)»–, però a mi, el que més em va agradar va ser aquesta: «abans el públic jugava, els artistes actuaven i els gestors feien excels. Ara el públic actua, els artistes fan excels, i la gestió juga amb gomets!». Sigui com sigui, benvinguts els nous temps! Cal celebrar aquests espais de trobada i constatar que algunes lluites que abans copaven aquesta mena de trobades –com la de la reducció de l'IVA del 21%, la de l'Estatut de l'Artista o la necessitat d'arribar al 2% del pressupost públic– han quedat enrere perquè gairebé no van treure el nas en tota la jornada. Malauradament, pocs podíem saber que just l'endemà d'aquella trobada, els pressupostos de la Generalitat decaurien al Parlament i que el president Pere Aragonès convocaria eleccions de forma immediata per al dia 12 de maig. Com assenyala el company Manuel Pérez i Muñoz a la seva habitual Auca de la revista Entreacte: «les sobtades eleccions catalanes han truncat uns pressupostos que havien de ser especialment benignes per al sector de la cultura. L'increment de l'assignació

Audiencia diaria: 3.771

Valor económico diario: 113 €

Mié, 27 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 39.890

Valor económico mensual (GFK): 30 €

previst havia d'arribar a l'1,7% del total en el camí d'aconseguir el 2% el 2025, objectiu compartit per tots els grups parlamentaris. Equipaments, agents articuladors, companyies i artistes comptaven per la pròxima temporada amb un marc de creixement que ara resta congelat fins a nou avís. L'escenari polític d'incertesa torna a posar un pal a la roda del llarg termini i l'aparent clima d'entesa entre administració i sector pot semblar un miratge». Convindrà vetllar per foragitar aquests funestos designis. Mentrestant, prepararem caldo, i del bo!

Audiència diària: 4.700

Valor econòmic diari: 141 €

Míé, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 116.144

Valor econòmic mensual (GFK): 3.478 €

Entre bambolines: un teatre català que busca unió i millor finançament

Miércoles, 27 de marzo de 2024 05:30

EL SECTOR CELEBRA EL DIA MUNDIAL DEL TEATRE DESPRÉS DE BATRE UN RÈCORD D'ASSISTÈNCIA AL 'CAP BUTACA BUIDA', PERÒ SENSE OBLIDAR LES SEVES REIVINDICACIONS

"El teatre és crisi. Només pot funcionar com a crisi i en crisi; en cas contrari, no té cap relació amb la societat fora del teatre". El dramaturg alemany Heiner Müller sempre va defensar que el seu sector estava condemnat a viure en una eterna lluita. Però fins i tot a les guerres hi ha bones èpoques. El teatre català travessa ara mateix un dels seus millors moments després d'una pandèmia que gairebé ho va destruir tot. La temporada 2022-2023 va ser la segona millor de la història, amb 2.789.751 espectadors i una recaptació rècord de 84,89 milions d'euros. A més, es van realitzar 1.072 espectacles i 12.503 funcions, i l'ocupació mitjana va ser del 60%.

És una realitat que Barcelona és el cor del teatre a Catalunya. El creixement del sector s'explica des de la capital, que va arribar a perdre 30,5 milions d'euros el 2020. Dos anys després, però, l'assistència als teatres de la ciutat comtal van ser de rècord: van augmentar un 21%, un 9% més que el 2019, any previ a la pandèmia. Isabel Vidal, presidenta de l'Associació d'empreses del teatre de Catalunya (Adetca), recorda que a Barcelona "és més rellevant la quota d'ingrés que genera el públic", però el sector té altres fronts oberts. "El més important per generar assistència és la cartellera. Cal transmetre confiança al públic quan veu els productes teatrals, que li agradi el que veu i que tingui ganes de tornar", assegura.

> Dels 30,5 milions perduts el 2020, Barcelona va presentar a la temporada 2022-23 xifres d'assistència rècord als teatres, amb un augment del 21% en un any

A l'hora de promocionar la cultura, tot influeix. La qualitat del producte és un tret inqüestionable, però des del món cultural apunten més enllà. Sammy Taylor,

Audiència diària: 4.700

Valor econòmic diari: 141 €

Mí, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 116.144

Valor econòmic mensual (GFK): 3.478 €

directora de la companyia Performing Arts, creu que a Catalunya falta "una visió compartida" per portar el teatre a un altre nivell. "Jo tinc una visió molt particular: els teatres catalans no estan ben ubicats, no estan junts i alguns són de difícil accés, com és el cas dels que hi ha al Paral·lel", apunta. En aquest sentit, la directora apunta a la Gran Via de Madrid com a exemple, on la gent surt del recinte i ja es troba amb cartells promocionals d'altres funcions, a més de bars i restaurants. "El teatre és una experiència que es comparteix amb gastronomia. La gent surt de la sala i marxa a sopar, no vol tornar directament a casa seva. A més, si surt al carrer i veu un altre teatre al costat, el primer que pensa és que vol anar a veure una altra funció. Aquí no hi ha aquesta combinació que sí que té la Gran Via de Madrid", lamenta Taylor.

CAP BUTACA BUIDA, LA NOVA PROPOSTA PER FOMENTAR EL TEATRE

Per això, s'han llançat iniciatives per apropar, encara més, el teatre a la ciutadania. Una d'elles és ben coneguda a Catalunya: On el teatre batega, una plataforma virtual que reuneix a tots els teatres de proximitat del territori per anunciar les seves activitats. Però no és l'única. L'última va ser el Cap Butaca Buida, un projecte impulsat per Adetca, la revista Time Out i la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. La idea va sorgir fa poc més d'un any durant un dinar entre Isabel Vidal i Eduard Voltas, director de Time Out. L'objectiu era omplir el màxim de butaques de teatres catalans el dissabte 16 de març, amb funcions repartides pels diferents punts de Catalunya.

El resultat va ser tot un èxit: es van assolir 55.583 espectadors en 145 espais escènics diferents, amb un total de 176 obres representades. La proposta pretenia diferenciar-se del que s'havia intentat prèviament, lluny de les reivindicacions del Dia Mundial del Teatre del 27 de març. "En tot moment vam saber que hi havia dues coses imprescindibles: una, el suport dels mitjans de comunicació, ja que si ells no ho veien, no hagués estat possible fer-ne difusió. L'altra era l'ajut de les administracions", explica Vidal.

La campanya 'Cap Butaca Buida' ha estat tot un èxit | Gencat Ara, a més del 27 de març, hi haurà una nova data al calendari cultural: la que ja és considerada al sector com la nova Diada Nacional del Teatre. Des d'Adetca pensen repetir la cita, que servirà com a reunió per a una indústria en què mancava un gran esdeveniment que servís de nexa. "Hem de millorar la nostra relació amb els

Audiència diària: 4.700

Valor econòmic diari: 141 €

Mí, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 116.144

Valor econòmic mensual (GFK): 3.478 €

equipaments, productores i companyies de Catalunya, abans del Cap Butaca Buida no la teníem. M'agradaria incrementar el vincle i valorar totes les necessitats que tenen", explica Vidal. Algunes companyies com Performing Arts, situada a Castelldefels, no van poder participar en aquesta primera edició i podrien sumar-s'hi més endavant. "La iniciativa em sembla boníssima, sobretot per promocionar el teatre en català", afirma Taylor. La cita va comptar amb presència de personalitats del món de la cultura, però també de la política i de diversos àmbits de la societat. L'objectiu s'ha complert.

__relacionada__

MILLOR ASSISTÈNCIA FORA DE BARCELONA I LES CONDICIONS LABORALS, ELS REPTES PENDENTS

Tot i el cas particular de Barcelona, no tothom al sector teatral està creixent al mateix ritme després de la pandèmia. Taylor explica que a llocs com el Teatre Plaza de Castelldefels va ser molt difícil aconseguir que la gent tornés a veure espectacles. "A la nostra companyia, les xifres d'assistència ara mateix són bones perquè tenim un públic molt fidel, però ens ha costat. Amb la pandèmia es va generar una pèrdua de confiança molt gran per part dels espectadors", reconeix. En aquest sentit, la covid va canviar també el comportament dels assistents vers al procés de venda d'entrades. "A vegades, fins al mateix dia de l'obra no saps si ompliràs o no la sala. Abans, la gent valorava comprar l'entrada amb temps i prioritzava tenir bons seients. Ara, crec les persones no es decideixen a venir fins a l'últim moment", opina Taylor. Aquesta dinàmica, però, no es produeix a Barcelona, on Vidal recorda que "la venda anticipada ja ha tornat als espais mitjans-grans", tot i que sí que admet que no succeeix el mateix a tot arreu de Catalunya.

> Taylor: "A vegades, fins al mateix dia de l'obra no saps si ompliràs o no la sala. Abans, la gent valorava comprar l'entrada amb temps i prioritzava tenir bons seients"

Incentivar l'assistència, però, no és l'únic objectiu. La unió contribueix a la difusió de la cultura, però també a enfortir les demandes del sector. Més enllà de les bones xifres dels teatres barcelonins, hi ha diverses reivindicacions.

Audiència diària: 4.700

Valor econòmic diari: 141 €

Mí, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 116.144

Valor econòmic mensual (GFK): 3.478 €

Una d'elles té a veure amb les condicions dels treballadors. Actualment, només el 25% dels artistes catalans superen els 18.000 euros d'ingressos anuals, segons dades d'un estudi de la Fundació AISGE. És a dir, el 63% dels professionals del sector es troben per sota del llindar de la pobresa. En el cas de les dones, els emoluments no superen els 9.900 euros anuals de mitjana.

__relacionada__

"Tenim un conveni i uns acords, i és veritat que moltes de les sales i productores intenten moltes vegades reduir costos amb els sous dels actors, com per exemple no pagant despeses de representació", destaca l'actor Lluís Febrer. La situació és encara pitjor quan es tracta d'un artista amb poca experiència. "Quan ets jove i sense gaire caixet és més difícil; algunes companyies intenten ajustar el conveni i t'ofereixen el mínim, i si poden arribar a un acord per pagar-te menys, ho faran. Moltes vegades s'ha de negociar i picar pedra perquè et donin un sou", admet Febrer.

L'accessibilitat a grans recintes com el Teatre Coliseum s'ha complicat més que mai | iStock També s'ha complicat l'accés a les sales. Algunes companyies petites s'han topat amb molts inconvenients per actuar a ciutats que no són la seva. Els recintes més grans estan directament descartats. "Abans era més accessible anar a altres teatres i ara ja no és tan fàcil. És difícil poder fer un circuit o una gira amb aquestes circumstàncies, cada cop costa més fer projectes", lamenta Taylor. En aquesta línia, des d'Adetca consideren que molts espais petits treballen en "condicions poc adequades" i que aquesta és una de les grans problemàtiques que afronta el gremi de cara al futur. "La nostra feina no ha de ser recuperar els diners, sinó introduir en el sistema elements de risc creatiu perquè generin un creixement a la cadena de valor i que els artistes no hagin de malviure i puguin fer una carrera que els permeti viure de la seva professió", afirma Vidal.

EL 2% DEL PRESSUPOST, UN OBJECTIU A TOCAR

Qüestions com les anteriors han provocat que el sector cultural s'hagi plantat des de tots els seus vessants. Fa anys que es negocia una partida del 2% del pressupost, i tot i que s'ha progressat en la inversió, de moment no s'ha assolit l'objectiu. El 2020 es va establir una taula de negociació a tres entre la Plataforma Actua Cultura, la conselleria de Cultura i la d'Economia,

Audiència diària: 4.700

Valor econòmic diari: 141 €

Mí, 27 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 116.144

Valor econòmic mensual (GFK): 3.478 €

representades llavors per Mariàngela Vilallonga i Pere Aragonès. Hi havia voluntat per part de les tres bandes i de la resta del Parlament per incrementar la dotació dedicada a la cultura. "Vam treballar amb tots els partits polítics per demanar-los el seu suport, i tots hi van accedir. Tenim una declaració unànime que proclama que la cultura és un bé essencial", destaca Vidal. Des de llavors, s'ha passat del 0,75% a l'1,5% l'any 2022. A priori, els pressupostos d'enguany anaven a ser els primers que s'apropessin al famós 2% (estaven al voltant d'un 1,7%), però la manca d'acord polític per aprovar els comptes han congelat, de moment, la fita. "No ens aturarem fins que arribem al 2% perquè creiem que és de justícia. Aquests últims anys hem notat que s'ha destinat més diners a la cultura i les empreses del sector han pogut arriscar més, i quan això passa podem donar més feina", assegura Vidal.

El llavors conseller d'Economia, Pere Aragonès, i l'exconsellera de Cultura, Mariàngela Vilallonga, en una reunió amb representants de la Plataforma Actua Cultura l'any 2020 / ACN El reforç econòmic, però, no passa només pel Govern. També hi ha altres actors decisius per fomentar el teatre i la resta d'espectacles culturals. "No només és clau el 2%, sinó que els municipis han d'entendre que invertir en cultura és clau", recorda Vidal. Tot i això, molts ajuntaments van ser els qui van apostar per salvar companyies com Performing Arts durant la pandèmia. "Nosaltres només vam tenir suport de l'Ajuntament de Castelldefels, no de la Generalitat directament. Si no ens haguessin ajudat, avui no existiríem", comenta Taylor. La directora de Performing Arts considera que ara hi ha una oportunitat per "establir la visió estratègica global de donar suport a tot el sector", un fet que, des del seu punt de vista, no ha succeït fins ara. "Des del meu punt de vista, sempre ajuden els mateixos, quan el creixement s'hauria de produir a tota la indústria", critica.

> Vidal: "No només és clau el 2%, sinó que els municipis han d'entendre que invertir en cultura és molt important"

Tot i les reivindicacions, ningú dubta que el teatre català és més viu i unit que mai. El tsunami que va significar la pandèmia ha deixat ara un mar en calma i un món de possibilitats i creixement. A l'imminent 2% als pressupostos se sumen les bones xifres d'assistència i les iniciatives com Cap Butaca Buida, que

Audiencia diaria: 4.700**Valor económico diario:** 141 €**Mié, 27 de mar de 2024****Audiencia mensual (GFK):** 116.144**Valor económico mensual (GFK):** 3.478 €

han permès que el sector estigui més interconnectat que mai. A més, l'última referència que tenim de la salut de la indústria és positiva. Així ho reflecteix l'informeEl sector cultural a Catalunya promogut pel Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya (CTESC), on queda palès que, fa tot just un any, la cultura va generar el 2,2% de valor econòmic al territori. En termes d'ocupació, la indústria va recuperar els nivells previs a la crisi del 2008, representant el 4,5% del total, una dècima més que l'any anterior. L'escenari actual permet somiar amb un teatre rendible i de qualitat a Catalunya.

Audiencia diaria: 4.700

Valor económico diario: 141 €

Mié, 27 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 116.144

Valor económico mensual (GFK): 3.478 €

Entre bambalinas: un teatro catalán que busca unión y mejor financiación

Miércoles, 27 de marzo de 2024 05:30

"El teatro es crisis. Sólo puede funcionar como crisis y en crisis; en caso contrario, no tiene ninguna relación con la sociedad fuera del teatro". El dramaturgo alemán Heiner Müller siempre defendió que su sector estaba condenado a vivir en una eterna lucha. Pero incluso en las guerras hay buenas épocas. El teatro catalán atraviesa ahora mismo uno de sus mejores momentos después de una pandemia que casi lo destruyó todo. La temporada 2022-2023 fue la segunda mejor de la historia, con 2.789.751 espectadores y

una recaudación récord de 84,89 millones de euros. Además, se realizaron 1.072 espectáculos y 12.503 funciones, y la ocupación media fue del 60%.

Es una realidad que Barcelona es el corazón del teatro en Catalunya. El crecimiento del sector se explica desde la capital, que llegó a perder 30,5 millones de euros en el 2020. Sin embargo, dos años después, la asistencia a los teatros de la ciudad condal fueron de récord: aumentaron un 21%, un 9% más que en 2019, año previo a la pandemia. Isabel Vidal, presidenta de la Asociación de empresas del teatro de Catalunya (Adetca), recuerda que en Barcelona "es más relevante la cuota de ingreso que genera el público", pero el sector tiene otros frentes abiertos. "Lo más importante para generar asistencia es la cartelera. Hay que transmitir confianza al público cuando ve los productos teatrales, que le guste lo que ve y que tenga ganas de volver", asegura.

De los 30,5 millones perdidos en 2020, Barcelona presentó en la temporada 2022-23 cifras de asistencia récord a los teatros, con un aumento del 21% en un año

A la hora de promocionar la cultura, todo influye. La calidad del producto es un rasgo incuestionable, pero desde el mundo cultural apuntan más allá. Sammy Taylor, directora de la compañía Performing Arts, cree que en Catalunya falta "una visión compartida" para llevar el teatro a otro nivel. "Yo tengo una visión muy particular: los teatros catalanes no están bien ubicados, no están juntos y algunos son de difícil acceso, como es el caso de los que hay en el Paral·lel", apunta. En este sentido, la directora apunta a la Gran Vía de Madrid como ejemplo, donde la gente sale del recinto y ya se encuentra con carteles promocionales de otras funciones, además de bares y restaurantes. "El teatro es una experiencia que se comparte con gastronomía. La gente

Audiencia diaria: 4.700

Valor económico diario: 141 €

Mié, 27 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 116.144

Valor económico mensual (GFK): 3.478 €

sale de la sala y se va a cenar, no quiere volver directamente a su casa. Además, si sale a la calle y ve otro teatro al lado, lo primero que piensa es que quiere ir a ver otra función. Aquí no hay esa combinación que sí tiene la Gran Vía de Madrid", lamenta Taylor.

Por eso, se han lanzado iniciativas para acercar, aún más, el teatro a la ciudadanía. Una de ellas es bien conocida en Catalunya: On el teatre batega, una plataforma virtual que reúne a todos los teatros de proximidad del territorio para anunciar sus actividades. Pero no es la única. La última fue el Cap Butaca Buida, un proyecto impulsado por Adetca, la revista Time Out y la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. La idea surgió hace poco más de un año durante una comida entre Isabel Vidal y Eduard Voltas, director de Time Out. El objetivo era llenar el máximo de butacas de teatros catalanes el sábado 16 de marzo, con funciones repartidas por los distintos puntos de Catalunya. El resultado fue todo un éxito: se alcanzaron 55.583 espectadores en 145 espacios escénicos distintos, con un total de 176 obras representadas. La propuesta pretendía diferenciarse de lo que se había intentado previamente, lejos de las reivindicaciones del Día Mundial del Teatro del 27 de marzo. "En todo momento supimos que había dos cosas imprescindibles: una, el apoyo de los medios de comunicación, ya que si ellos no lo veían, no hubiera sido posible hacer difusión. La otra era la ayuda de las administraciones", explica Vidal.

Ahora, además del 27 de marzo, habrá una nueva fecha en el calendario cultural: la que ya es considerada en el sector como la nueva Diada Nacional del Teatre. Desde Adetca piensan repetir la cita, que servirá como reunión para una industria en la que faltaba un gran evento que sirviera de nexo. "Debemos mejorar nuestra relación con los equipamientos, productoras y compañías de Catalunya, antes del Cap Butaca Buida no la teníamos. Me gustaría incrementar el vínculo y valorar todas las necesidades que tienen", explica Vidal. Algunas compañías como Performing Arts, situada en Castelldefels, no pudieron participar en esta primera edición y podrían sumarse más adelante. "La iniciativa me parece buenísima, sobre todo para promocionar el teatro en catalán", afirma Taylor. La cita contó con presencia de personalidades del mundo de la cultura, pero también de la política y de diversos ámbitos de la sociedad. El objetivo se ha cumplido.

Més info: 'Cap Butaca Buida' bate el rècord de ocupació teatral en Catalunya: 55.583 espectadors

Pese al caso particular de Barcelona, no todo el mundo en el sector teatral está creciendo al mismo ritmo después de la pandemia. Taylor explica que en lugares como el Teatro Plaza de Castelldefels fue muy difícil conseguir que la gente volviera a ver espectáculos. "En nuestra compañía, las cifras de asistencia ahora mismo son buenas porque tenemos un público muy fiel, pero nos ha costado. Con la pandemia se generó una pérdida de confianza muy grande por parte de los espectadores", reconoce. En este sentido, la covid también cambió el comportamiento de los asistentes hacia el proceso de venta de entradas. "A veces, hasta el mismo día de la obra no sabes si llenarás o no la sala. Antes, la gente valoraba comprar la entrada con tiempo y priorizaba tener buenos asientos. Ahora, creo las personas no se deciden a venir hasta el último momento", opina Taylor. Sin embargo, esta dinámica no se produce en Barcelona, donde Vidal recuerda que "la venta anticipada ya ha vuelto en los espacios medios-grandes", aunque sí admite que no sucede lo mismo en todas partes de Catalunya.

Audiencia diaria: 4.700

Valor económico diario: 141 €

Mié, 27 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 116.144

Valor económico mensual (GFK): 3.478 €

Taylor: "A veces, hasta el mismo día de la obra no sabes si llenarás o no la sala. Antes, la gente valoraba comprar la entrada con tiempo y priorizaba tener buenos asientos"

Sin embargo, incentivar la asistencia no es el único objetivo. La unión contribuye a la difusión de la cultura pero también a fortalecer las demandas del sector. Más allá de las buenas cifras de los teatros barceloneses, existen diversas reivindicaciones. Una de ellas tiene que ver con las condiciones de sus trabajadores. Actualmente, sólo el 25% de los artistas catalanes supera los 18.000 euros de ingresos anuales, según datos de un estudio de la Fundación AISGE. Es decir, el 63% de los profesionales del sector se encuentran por debajo del umbral de la pobreza. En el caso de mujeres, los emolumentos no superan los 9.900 euros anuales de media.

Més info: El 63% de los profesionales del teatro se encuentran por debajo del umbral de la pobreza

"Tenemos un convenio y unos acuerdos, y es verdad que muchas de las salas y productoras intentan muchas veces reducir costes con los sueldos de los actores, como por ejemplo no pagando gastos de representación", destaca el actor Lluís Febrer. La situación es aún peor cuando se trata de un artista con poca experiencia. "Cuando eres joven y sin demasiado caché es más difícil; algunas compañías intentan ajustar el convenio y te ofrecen lo mínimo, y si pueden llegar a un acuerdo para pagarte menos, lo harán. Muchas veces se debe negociar y picar piedra para que te den un sueldo", admite Febrer.

También se ha complicado el acceso a las salas. Algunas compañías pequeñas se han topado con muchos inconvenientes para actuar en ciudades que no son la suya. Los recintos más grandes están directamente descartados. "Antes era más accesible ir a otros teatros y ahora ya no es tan fácil. Es difícil poder realizar un circuito o una gira con estas circunstancias, cada vez cuesta más hacer proyectos", lamenta Taylor. En esta línea, desde Adetca consideran que muchos espacios pequeños trabajan en "condiciones poco adecuadas" y que ésta es una de las grandes problemáticas que afronta el gremio de cara al futuro. "Nuestro trabajo no debe ser recuperar el dinero, sino introducir en el sistema elementos de riesgo creativo para que generen un crecimiento en la cadena de valor y que los artistas no tengan que malvivir y puedan tener una carrera que les permita vivir de su profesión", afirma Vidal.

Cuestiones como las anteriores han provocado que el sector cultural se haya plantado desde todas sus vertientes. Hace años que se negocia una partida del 2% del presupuesto, y aunque se ha progresado en la inversión, por el momento no se ha logrado el objetivo. En 2020 se estableció una mesa de negociación a tres entre la Plataforma Actua Cultura, la conselleria de Cultura y la de Economía, representadas entonces por Mariàngela Vilallonga y Pere Aragonès. Había voluntad por parte de las tres bandas y del resto del Parlamento para incrementar la dotación dedicada a la cultura. "Trabajamos con todos los partidos políticos para pedirles su apoyo, y todos accedieron. Tenemos una declaración unánime que proclama que la cultura es un bien esencial", destaca Vidal. Desde entonces, se ha pasado del 0,75% al 1,5% en 2022. A priori, los presupuestos de este año iban a ser los primeros que se aproximaran al famoso 2% (estaban alrededor de un 1,7%), pero la falta de acuerdo político para aprobar las cuentas han congelado, de momento, el hito. "No nos detendremos hasta que lleguemos al 2% porque creemos que es de justicia. Estos últimos años hemos

Audiencia diaria: 4.700

Valor económico diario: 141 €

Mié, 27 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 116.144

Valor económico mensual (GFK): 3.478 €

notado que se ha destinado más dinero a la cultura y las empresas del sector han podido arriesgar más, y cuando esto ocurre podemos dar más trabajo", asegura Vidal.

Sin embargo, el refuerzo económico no pasa sólo por el Govern. También existen otros actores decisivos para fomentar el teatro y el resto de espectáculos culturales. "No sólo es clave el 2%, sino que los municipios deben entender que invertir en cultura es muy importante", recuerda Vidal. Sin embargo, muchos ayuntamientos fueron quienes apostaron por salvar compañías como Performing Arts durante la pandemia. "Nosotros sólo tuvimos apoyo del Ayuntamiento de Castelldefels, no de la Generalitat directamente. Si no nos hubieran ayudado, hoy no existiríamos", comenta Taylor. La directora de Performing Arts considera que ahora existe una oportunidad para "establecer la visión estratégica global de apoyar a todo el sector", algo que, desde su punto de vista, no ha sucedido hasta ahora. "Desde mi punto de vista, siempre ayudan a los mismos, cuando el crecimiento debería producirse en toda la industria", critica.

Vidal: "No sólo es clave el 2%, sino que los municipios tienen que entender que invertir en cultura es muy importante"

Pese a las reivindicaciones, nadie duda que el teatro catalán está más vivo y unido que nunca. El tsunami que significó la pandemia ha dejado ahora un mar en calma y un mundo de posibilidades y crecimiento. Al inminente 2% en los presupuestos se suman las buenas cifras de asistencia y las iniciativas como Cap Butaca Buida, que han permitido que el sector esté más interconectado que nunca. Además, la última referencia que tenemos de la salud de la industria es positiva. Así lo refleja el informe El sector cultural en Catalunya promovido por el Consell de Treball Econòmic i Social de Catalunya (CTESC), donde queda patente que, hace apenas un año, la cultura generó el 2,2% de valor económico en el territorio. En términos de ocupación, la industria recuperó los niveles previos a la crisis del 2008, representando el 4,5% del total, una décima más que el año anterior. El escenario actual permite soñar con un teatro rentable y de calidad en Catalunya.

Suscribirme

Acepto la política de privacidad

Audiència diària: 210.319

Valor econòmic diari: 872 €

Mar, 26 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 647.755

Valor econòmic mensual (GFK): 9.907 €

Ester Bartomeu: “La multiprogramació que fan molts teatres origina més precarietat”

Martes, 26 de marzo de 2024 21:50

Entrevista a l'actriu Ester Bartomeu, vicepresidenta de l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC), avui que és el Dia Mundial del Teatre. Avui, 27 de març, se celebra el Dia Mundial del Teatre. Per a commemorar-ho, l'Associació d'Actors i Directors Professionals de Catalunya (AADPC), que aglutina prop de mil cinc-cents professionals del sector, ha organitzat una trobada a la plaça del Sol del barri de Gràcia de Barcelona —de dos quarts de cinc fins a les set de la tarda— sota el lema Cap cadira buida, després que la campanya “Cap butaca buida” superés els 55.000 espectadors arreu de Catalunya el passat 16 de març. “Ara en

diem cadira perquè l'activitat la farem a l'exterior, però també volem que vingui molta gent, que no quedi cap cadira buida”, explica Ester Bartomeu, vicepresidenta de l'AADPC. L'entrevistem perquè ens expliqui què reivindiquen en una data tan assenyalada dins el sector com aquesta i per a valorar quina és la situació del teatre al Principat, especialment el teatre en català. —Des de l'AADPC, com celebren el Dia Mundial del Teatre? —Organitzem una festa del teatre. Volem que tothom celebri el teatre i que tothom pugui viure què és un fet teatral. Podrà venir tothom: gent professional, amateur, gent que canta a la dutxa... Muntarem un escenari amb micròfons, un tècnic de so, material per a fer monòlegs, etc. Volem que la gent pugui participar pujant a l'escenari i fent el que vulgui. Per això en diem “Cap cadira buida”, perquè volem que les cadires que posem a la plaça estiguin sempre plenes. —Parlant de “Cap butaca buida”... Quina valoració en feu, de la iniciativa? Fins a quin punt és rellevant omplir teatres, si només passa un cop l'any? —Hi va haver més de 55.000 butaques plenes. Això són moltes butaques. És una alegria haver-ho aconseguit, però també provoca certa tristesa, perquè voldríem fer-ho cada dia, això. Se'n poden treure reflexions, com ara apostar perquè hi hagi polítiques de consum teatral que incentivin que la societat tingui la necessitat de cultura. També de teatre, però de cultura en general. De qualsevol expressió artística. Hauríem d'aconseguir que els mitjans de comunicació en fessin ressò, que des de l'educació també es donés importància a la creació artística, etc. El

Audiència diària: 210.319

Valor econòmic diari: 872 €

Mar, 26 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 647.755

Valor econòmic mensual (GFK): 9.907 €

consum cultural ha de començar des que som molt joves. —Avui llegireu dos manifestos: un, signat pel dramaturg i escriptor Jon Fosse. L'altre, de l'actriu Maria Fontana. Què s'hi reivindicarà, en aquests manifestos? —El manifest internacional de Jon Fosse parla sobre art i pau. Com que estem en un procés de vida tan bèl·lic, ell reivindica que l'art és pau. Si tots ens posem dins l'art, el món anirà millor. Aquest manifest el llegirà l'Oriol Genís. El manifest català que fem des de l'associació l'ha fet la Maria Fontana, una actriu que té moltes coses a dir i que fa unes reivindicacions molt interessants. —Reivindicacions com els diferents accents i dialectes del país, o el rebuig de la censura en l'art. En aquest sentit, creieu que cada cop es normalitzen més els diferents dialectes dalt els escenaris? —Sí. Estic totalment a favor del que dirà la Maria en aquest manifest, perquè això és riquesa. És a dir, intentar anul·lar una llengua o un dialecte, per a mi, és una idea retrògrada. Com més dialectes, com més llengües i com més maneres tinguem d'expressar-nos, més rics serem, més possibilitats, més llenguatge, més vocabulari... Hem d'apostar per això, i crec que ja s'està fent, també als mitjans de comunicació. Cada cop també hi ha més artistes que reivindiquen i defensen el seu accent. Hem de poder expressar-nos de la manera que nosaltres vulguem. I s'ha de respectar. —Al teatre, durant molts anys, s'han utilitzat els dialectes per a caricaturitzar personatges... Això, ara, està canviant. —Sí, tens raó. Potser sí que es feia servir com una exageració d'un personatge molt concret. De totes maneres, he de dir que a mi tampoc em molesta, això, perquè és un recurs, de la mateixa manera que es pot destacar un defecte físic d'algú. De la mateixa manera que es pot utilitzar d'una manera normalitzada, també es pot usar perquè sigui un gag, per exemple. Si existeix el respecte, no passa res. Aquesta és la meua opinió. Ara, s'ha de ser respectuós. Amb tot. Si ho normalitzem, al final ja no serà una exageració sinó que estarà immers dins el nostre propi llenguatge. —Quina diríeu que és actualment la situació del teatre i, més particularment, la del teatre en català? —Estem precaritzats. Mira, teatremusical.cat treballen en un reportatge titulat Per què tot se'n va a Madrid? No sé si el títol acabarà sent aquest, però treballen amb aquesta idea: per què no fem teatre i cinema en català i, a més, el subvencionem? Per què les coses, aquí, les fem directament en castellà? Per què les obres i els artistes van a Madrid? Què ens està passant? Qui digui que l'idioma o el llenguatge és un problema perquè la gent no va tant al teatre, els diria que cal educar a la gent perquè s'acostumi a anar al teatre i llegeixi subtítols. Jo vaig a Alemanya a veure un musical, i no m'importa no entendre res, perquè em posen subtítols. Hem d'acostumar la gent a poder consumir cultura en qualsevol idioma. Si aquí som catalans, doncs fem la cultura en català. Hem d'apostar per això; les administracions han d'apostar per això. Així podrem ser creatius a la nostra manera i no a la que ens dicten. —Quines poden ser les conseqüències que cada vegada hi hagi menys teatre i cultura en català? —Penso que això està directament relacionat a com acabarà parlant la societat. Si no ens acostumem a sentir la nostra pròpia llengua i no ens acostumem a trobar-la en un restaurant, en un museu, en una biblioteca, a un supermercat... doncs no estarà normalitzada, no serà al nostre ADN. És un retrocés pel que fa a la defensa de la nostra llengua. El català ha de ser dins la nostra cultura i dins les nostres creativitats. I el públic ha de buscar-ho, també. —Així i tot, els grans teatres de Barcelona continuen apostant pels espectacles en castellà. —Bé, jo puc parlar del punt de vista com a artista, de públic i de societat, però aquí necessitaríem la veu d'una productora, de la part empresarial. Per què un

Audiencia diaria: 210.319

Valor económico diario: 872 €

Mar, 26 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 647.755

Valor económico mensual (GFK): 9.907 €

empresari d'un teatre amb moltes localitats pensa que és millor programar i produir en castellà? Algunes raons hi ha... Però, repeteixo, no passa res per veure una obra en una altra llengua! Jo vaig anar a Milà a veure una obra en italià i em va apassionar igualment, perquè hi havia subtítols. Hem de normalitzar-ho. Bé que quan anem a Londres anem a veure els musicals en anglès, no? Per què aquí no? Per què és català? Els grans teatres de Barcelona ofereixen més espectacles en castellà que no en català fins a final de temporada —I fora de Barcelona, quina és la situació del circuit teatral? Encara sembla que si una obra no passa primer per Barcelona, costa omplir localitats... —Mira, et diré dues coses i potser una no és certa. La primera és que a Catalunya hi ha una xarxa teatral boníssima. Tenim teatres a molts municipis amb gent que sap portar-los molt bé. Hi ha molt bona programació. És un avantatge. Això, no passa a Espanya, per exemple. A més, també s'intenta molt que les obres rodin. Ara, sí que és veritat que a Barcelona hi ha molta més gent i, per tant, és normal que hi hagi més gent que vagi al teatre. Si jo hagués d'estrenar alguna cosa, probablement també preferiria fer-ho a Barcelona perquè tindrà més èxit. És que és així: hi ha més gent. La gent es desplaça a Barcelona, i la gent de Barcelona no es desplaça mai. —Aquest cap de setmana es va estrenar en primícia *Prima Facie* de Suzie Miller amb Vicky Luengo al Teatre de Bescanó després de rebre crítiques boníssimes a Madrid. El ressò ha estat mínim. El maig, aterrarà a Barcelona, i segur que serà molt diferent. —Hi ha hagut molts intents de fer estrenes i primícies a fora de Barcelona i no s'acaba d'aconseguir. Ha d'haver-hi polítiques municipals perquè la gent surti a fora? Sí. I ja n'hi ha, però la realitat és la realitat. Però, insisteixo, aquí a Catalunya tenim una xarxa fantàstica. A Espanya, per exemple, tot està a Madrid. Aquí tenim molts teatres amb programacions boníssimes. Ara, sí que és veritat que són coses de Barcelona que després van cap allà, o produccions que es fan directament fora de Barcelona. —Els teatres viuen molt de les estrenes, però les obres que funcionen de seguida se'n van de ronda o deixen de fer-se perquè es programen molt poc temps. *Travy* o *Fairfly* són un exemple de grans èxits que, per fi, s'han tornat a programar després de molt temps. Per què? S'ha perdut el concepte de "fer temporada" al teatre? —Sí. Això és un paradigma que ha canviat. Abans, les obres estaven mesos programades. I, si en algun moment deixaven de tenir èxit, els programadors aconseguien aguantar. Ara, en canvi, les programacions són més efímeres. Fins i tot hi ha teatres que tenen programades tres o quatre obres. Això és molt difícil aguantar-ho i provoca una precarietat als intèrprets brutal, perquè vol dir que només tens feina un dia a la setmana. És com si s'hagués instaurat la por de mantenir una obra durant moltes setmanes en un mateix teatre, perquè, a la mínima que baixen els espectadors, es marxa o se'n va de ronda. Aquesta multiprogramació que fan molts teatres provoca més precarietat i més incertesa al públic. És un error. Jo recordo estar nou mesos en un teatre. Ara, hi estàs dos dies i marxés. És tot molt més efímer i, per tant, menys estable. —I perquè passa, això? —No ho sé. Ha anat canviant amb el temps. Com que moltes coses d'aquí també marxen a Madrid i ja no tornen... No ho sé. Quan una obra funciona, com les de *La Calòrica*, per exemple, sempre omple. Llavors, per què no ens atrevim a tenir-ho en un teatre durant molt de temps? És un canvi de paradigma del qual no hi estic d'acord ni sé com revertir-lo. Potser grans productores solvents haurien de tornar aquí per a tornar a fer produccions de llarga durada, amb seguretat i sense por a caure. —Falten sales? —No, no crec que sigui per això. Sempre estar bé obrir sales

Audiència diària: 210.319

Valor econòmic diari: 872 €

Mar, 26 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 647.755

Valor econòmic mensual (GFK): 9.907 €

i que no es morin teatres, eh? Però no és aquest el motiu. Hem de donar més suport als creadors, a les productores que arrisquen a fer producció nova, etc. No ho sé, són polítiques culturals que hem d'intentar trobar i treballar de manera transversal amb altres departaments com el de turisme. La cultura hauria de ser un reclam turístic del nostre país. Amb això, per exemple, ja tindríem un públic assegurat. Donaria estabilitat. —És difícil fer ronda fora de Barcelona? —Depèn de l'espectacle: de la gent que l'integra, de la temàtica, de quant val... hi ha molts paràmetres a tenir en compte. Però, en general, sí, costa fer rondes. A les productores els hi costa molt. Per exemple, si tens un espectacle amb música en directe i amb més de sis intèrprets, costa molt. Un monòleg d'una persona coneguda que ha sortit per la televisió, costa menys. Depèn molt del tipus d'espectacle que sigui. —Joan Yago, que ha estrenat Entrevistes breus amb dones excepcionals al TNC, deia en una entrevista: "Estrenar a un teatre públic acaba sent un premi per haver aguantat deu anys en sales alternatives". Tan difícil és acabar programat a un teatre públic? Per què? —Has de demostrar molt fins que no et fan confiança. Per la meua pròpia experiència, constantment has d'estar demostrant molt. Pots estar al TNC i, l'endemà, haver de tornar a trucar portes. És així, aquest món. No et consolides. Costa molt consolidar-se. La precarietat és a la pell de tots i sempre hi ha incertesa. Si et contracta un teatre públic vol dir que es complirà el conveni, que tothom estarà donat d'alta, que cobraràs els assajos, etc. És una seguretat absoluta. En canvi, en una sala alternativa, hi ha la voluntat de fer molt bé les coses, però no podem demanar impossibles. —Precisament, des de l'associació treballeu perquè es compleixi tot això. —Exacte. Som un sindicat. Treballem en dues línies: una, la sindical, que és tenir un conveni com déu mana i negociar amb la patronal per a tenir millors condicions, que es donin subvencions i que es facin seguiments, perquè no hi hagi un abús sexual i de poder als assajos i espectacles, etc. I, de l'altra, una línia cultural a partir de la qual intentem generar molta activitat cultural dins del sector.

Audiencia diaria: 612.815

Valor económico diario: 4.997 €

Mar, 26 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 2.649.503

Valor económico mensual (GFK): 51.940 €

La hiel en los labios

Martes, 26 de marzo de 2024 16:39

Hiel, sí, y no miel en los labios de los diversos sectores culturales catalanes. Porque si la no aprobación del presupuesto del 2024 ha golpeado a la educación, la sanidad, los planes de vivienda o de lucha contra la sequía, etcétera, en esa hermana pobre de los presupuestos que siempre había sido el Departament de Cultura de la Generalitat ha supuesto una fuerte desilusión tras la inicial esperanza, casi certeza, de mejora, que perfeccionaba el aumento presupuestario de los últimos ejercicios. La consellera Natàlia Garriga, en su primera comparecencia en sede parlamentaria, se comprometió a alcanzar el 2% del presupuesto para cultura cuando se llegase al final de la legislatura. Y la verdad es que su empeño ha sido irreprochable... Pero la legislatura se ha acabado antes de tiempo y van ya tantas convocatorias electorales anticipadas que a la década –más de una década en realidad– perdida ya podemos sumarle este año 2024. A principios de este mes de marzo, de nuevo en el Parlament, la consellera presentaba un presupuesto de cultura que sumaba 566 millones de euros, el 1,7% del presupuesto global que finalmente resultó no nato. 264 millones más que en el presupuesto del 2021, para que se hagan ustedes una idea del salto de escala. Mejoraban casi todas las partidas: política lingüística, desde luego, pero recibían más dinero –que ahora es de temer que no verán– todos los grandes equipamientos culturales, se ponía en marcha el Catalunya Media City (¡qué manía con llamar las cosas en inglés y dárnoslas de internacionales!) en el complejo industrial de las tres chimeneas del Besòs y se proyectaba la restauración del edificio de la Foneria, al final de la Rambla y muy cerca de la sede de la conselleria, como futuro centro nacional de artes digitales, una intervención en ese tramo último de la Rambla que debería también contar con el Ayuntamiento de Barcelona para redefinir esa parte de la ciudad y sus usos culturales y cívicos. La Diada de Sant Jordi o el muy reciente éxito del mundo de las artes escénicas con su campaña de Cap Butaca Buida pueden hacernos creer que el nuestro es un pueblo culto y dispuesto a participar más de la cultura, sin entrar en distinguos entre alta y baja cultura. Pero la realidad de las cifras es tozuda, y sigue habiendo un tercio, más o menos, de catalanes que prácticamente no compran libros (o no lo hacen por placer), nunca van al teatro o a un concierto y tampoco visitan museos o galerías de arte, aunque puede que sí frecuenten alguna biblioteca, sobre todo cuando antes de las plataformas se prestaban películas para verlas desde el sofá de casa. En fin, no pretendo ser o parecer un cínico, porque ya les digo que la gestión y la voluntad de la consellera ha sido encomiable, pero seguimos teniendo un problema con el acceso a la cultura de buena parte de la población. Lo que sí sabemos es que, si en una casa hay libros, es muy probable que los niños que crezcan en ella acaben siendo lectores, de forma similar a que, si en esa casa hay instrumentos musicales, es también previsible que la música forme parte del desarrollo de esos menores. No resulta fácil establecer el mapa cultural del país y cruzar los datos con esos dos vectores inevitables: nivel de renta y nivel de educación de los padres. Pues ahí es donde, precisamente, nos jugamos el futuro de una

Audiencia diaria: 612.815

Valor económico diario: 4.997 €

Mar, 26 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 2.649.503

Valor económico mensual (GFK): 51.940 €

sociedad igualitaria y que garantice el acceso a la cultura para todos. El derecho a la cultura, prefieren decir algunos, aunque insisto en que el quid de la cuestión no son solo los equipamientos y su difusión entre la ciudadanía, sino la vertebración de educación y cultura como un todo que plantearse mirando hacia las generaciones que vienen, con su presencia evidente de inmigrantes de muy diversas procedencias y que exige un esfuerzo para conseguir que la cultura sea también pensamiento crítico y asunción de una ciudadanía activa. Sin desarrollo cultural no hay crecimiento democrático. Y no basta saber leer para estar alfabetizado ni es suficiente el derecho al voto para poder ejercerlo en conciencia. En fin, estoy enumerando una ristra de vaguedades, lo sé, pero es que, pese a muchos estudios parciales y pese a esa sensación de autocomplacencia donde solemos decir que Catalunya es tierra de cultura y que está repleta de asociaciones, ateneos, orfeones, grupos de teatro, bibliotecas, salas de exposiciones, conciertos de músicas de todo tipo, librerías y hasta ciudades del libro, como Calonge (otra iniciativa más que loable), la verdad desagradable asoma, y el país, meca turística indudable, no acaba de responder a su fama de gran consumidor cultural. Y por supuesto que la decadencia –o la falta de atención a la cultura– va por barrios. Y que deberíamos estar mucho más atentos a esas fronteras que no tenemos tan claras y que dibujan peligros evidentes para el inmediato mañana. Dicho todo ello, ¡qué lástima de presupuesto!

Audiencia diaria: 1.752.735

Valor económico diario: 14.403 €

Lun, 25 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 14.121.410

Valor económico mensual (GFK): 115.290 €

La hiel en los labios

Lunes, 25 de marzo de 2024 23:24

Hiel, sí, y no miel en los labios de los diversos sectores culturales catalanes. Porque si la no aprobación del presupuesto del 2024 ha golpeado a la educación, la sanidad, los planes de vivienda o de lucha contra la sequía, etcétera, en esa hermana pobre de los presupuestos que siempre había sido el Departament de Cultura de la Generalitat ha supuesto una fuerte desilusión tras la inicial

esperanza, casi certeza, de mejora, que perfeccionaba el aumento presupuestario de los últimos ejercicios. La consellera Natàlia Garriga, en su primera comparecencia en sede parlamentaria, se comprometió a alcanzar el 2% del presupuesto para cultura cuando se llegase al final de la legislatura. Y la verdad es que su empeño ha sido irreprochable... Pero la legislatura se ha acabado antes de tiempo y van ya tantas convocatorias electorales anticipadas que a la década –más de una década en realidad– perdida ya podemos sumarle este año 2024. A principios de este mes de marzo, de nuevo en el Parlament, la consellera presentaba un presupuesto de cultura que sumaba 566 millones de euros, el 1,7% del presupuesto global que finalmente resultó no nato. 264 millones más que en el presupuesto del 2021, para que se hagan ustedes una idea del salto de escala. La verdad desagradable asoma, y el país no responde a su fama de gran consumidor cultural. Mejoraban casi todas las partidas: política lingüística, desde luego, pero recibían más dinero –que ahora es de temer que no verán– todos los grandes equipamientos culturales, se ponía en marcha el Catalunya Media City (¡qué manía con llamar las cosas en inglés y dárnoslas de internacionales!) en el complejo industrial de las tres chimeneas del Besòs y se proyectaba la restauración del edificio de la Foneria, al final de la Rambla y muy cerca de la sede de la conselleria, como futuro centro nacional de artes digitales, una intervención en ese tramo último de la Rambla que debería también contar con el Ayuntamiento de Barcelona para redefinir esa parte de la ciudad y sus usos culturales y cívicos. La Diada de Sant Jordi o el muy reciente éxito del mundo de las artes escénicas con su campaña de Cap Butaca Buida pueden hacernos creer que el nuestro es un pueblo culto y dispuesto a participar más de la cultura, sin entrar en distinguos entre alta y baja cultura. Pero la realidad de las cifras es tozuda, y sigue habiendo un tercio, más o menos, de catalanes que prácticamente no compran libros (o no lo hacen por placer), nunca van al teatro o a un concierto y tampoco visitan museos o galerías de arte, aunque puede que sí frecuenten alguna biblioteca, sobre todo cuando antes de las plataformas se prestaban películas para verlas desde el sofá de casa. En fin, no pretendo ser o parecer

Audiencia diaria: 1.752.735

Valor económico diario: 14.403 €

Lun, 25 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 14.121.410

Valor económico mensual (GFK): 115.290 €

un cínico, porque ya les digo que la gestión y la voluntad de la consellera ha sido encomiable, pero seguimos teniendo un problema con el acceso a la cultura de buena parte de la población. Lo que sí sabemos es que, si en una casa hay libros, es muy probable que los niños que crezcan en ella acaben siendo lectores, de forma similar a que, si en esa casa hay instrumentos musicales, es también previsible que la música forme parte del desarrollo de esos menores. Había más dinero para grandes equipamientos y arrancaban el Catalunya Media City y la Foneria No resulta fácil establecer el mapa cultural del país y cruzar los datos con esos dos vectores inevitables: nivel de renta y nivel de educación de los padres. Pues ahí es donde, precisamente, nos jugamos el futuro de una sociedad igualitaria y que garantice el acceso a la cultura para todos. El derecho a la cultura, prefieren decir algunos, aunque insisto en que el quid de la cuestión no son solo los equipamientos y su difusión entre la ciudadanía, sino la vertebración de educación y cultura como un todo que plantearse mirando hacia las generaciones que vienen, con su presencia evidente de inmigrantes de muy diversas procedencias y que exige un esfuerzo para conseguir que la cultura sea también pensamiento crítico y asunción de una ciudadanía activa. Sin desarrollo cultural no hay crecimiento democrático. Y no basta saber leer para estar alfabetizado ni es suficiente el derecho al voto para poder ejercerlo en conciencia. En fin, estoy enumerando una ristra de vaguedades, lo sé, pero es que, pese a muchos estudios parciales y pese a esa sensación de autocomplacencia donde solemos decir que Catalunya es tierra de cultura y que está repleta de asociaciones, ateneos, orfeones, grupos de teatro, bibliotecas, salas de exposiciones, conciertos de músicas de todo tipo, librerías y hasta ciudades del libro, como Calonge (otra iniciativa más que loable), la verdad desagradable asoma, y el país, meca turística indudable, no acaba de responder a su fama de gran consumidor cultural. Y por supuesto que la decadencia –o la falta de atención a la cultura– va por barrios. Y que deberíamos estar mucho más atentos a esas fronteras que no tenemos tan claras y que dibujan peligros evidentes para el inmediato mañana. Dicho todo ello, ¡qué lástima de presupuesto!

Audiencia diaria: 1.000**Valor económico diario:** 30 €**Lun, 25 de mar de 2024****Audiencia mensual (GFK):** 10.578**Valor económico mensual (GFK):** 30 €

El Teatre Auditori del Morell tanca la temporada amb rècord d'assistència

Lunes, 25 de marzo de 2024 19:31

El Teatre Auditori del Morell ha tancat, amb sis propostes culturals, una temporada de rècord que es va iniciar el passat mes de gener i ha registrat un total de 1.700 espectadors. L'espectacle 'Vida de peix... sense espines!' va ser el que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de 'Burundanga', 'Tres desitjos', 'Sona la cançó', 'Conspiranoia' i 'N'importe quoi', darrera obra, que ha tancat el mes de març per donar pas a una nova edició del PrimaveraArt. La varietat de gèneres destaca, reunint circ, música en directe, comèdia i musical en un sol escenari, que ha vist com s'exhaurien les entrades en dues ocasions. El duet de Lluís Gavaldà i Joan-Pau Chaves, amb 'Sona la cançó', i l'obra 'Conspiranoia' van segellar dos sold-out que són representatius i certifiquen, des de fa anys, l'èxit teatral al Morell. "Aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia", destaca el regidor de Cultura, Miquel Roig. Miquel Roig, regidor de Cultura: "Aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia" Per la seva banda, l'alcalde, Eloi Calbet, reafirma que "és un orgull per al Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom i en totes les seves disciplines". A més, enguany, l'obra 'Conspiranoia' es va sumar a la iniciativa Cap Butaca Buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, i ho va aconseguir al Morell i en gran part de Catalunya. Aquesta temporada s'ha acabat, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, es donarà el tret de sortida a la nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori als carrers morellencs, i que arriba a la novena edició com una proposta de referència per la seva qualitat i per una resposta que va portar més de 4.000 persones al Morell en l'edició anterior.

Audiència diària: 1.000

Valor econòmic diari: 30 €

Lun, 25 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 10.578

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

El Teatre Auditori del Morell tanca la temporada d'hivern amb rècord d'assistència

Lunes, 25 de marzo de 2024 11:40

El Teatre Auditori del Morell ha tancat la temporada d'hivern amb rècord d'assistència. Les sis propostes programades, que van arrencar el passat mes de gener i es van tancar aquest dissabte 23 de març, han tingut una assistència de més de 1.700 espectadors. Ara, el municipi del Tarragonès s'endinsarà, del 4 al 7 d'abril, en una nova edició del PrimaveraArt. 'Vida de peix... sense espines!' va ser la que va inaugurar la

temporada d'enguany, seguida de 'Burundanga', 'Tres desitjos', 'Sona la cançó', 'Conspiranoia' i 'N'importe Quoi'. La varietat de gèneres ha reunit circ, música en directe, comèdia i musical en un sol escenari, amb dues sessions amb les entrades exhaurides: el duet de Lluís Gavalvà i Joan-Pau Chaves, amb 'Sona la cançó', i l'obra 'Conspiranoia'. "Una temporada fantàstica" El regidor de Cultura, Miquel Roig, ha destacat que "aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia". Per la seva banda, l'alcalde Eloi Calbet ha assenyalat que "és un orgull pel Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom". En aquest sentit, enguany, l'obra 'Conspiranoia' es va sumar a la iniciativa 'Cap butaca buida', estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, aconseguint-ho al Morell i a gran part de Catalunya. Arriba una nova edició del PrimaveraArt Aquesta temporada d'hivern s'ha acabat, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, se celebrarà una nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori i als carrers del Morell. En aquest sentit, serà la novena edició d'una proposta de referència per la seva qualitat i que l'any passat va reunir més de 4.000 persones als carrers del municipi del Tarragonès.

Audiencia diaria: 1.078**Valor económico diario:** 32 €**Lun, 25 de mar de 2024****Audiencia mensual (GFK):** 11.403**Valor económico mensual (GFK):** 30 €

El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència

Lunes, 25 de marzo de 2024 10:49

Han sigut sis les propostes que s'han pogut veure aquesta temporada al Teatre Auditori del Morell, i han marcat rècord d'assistència amb 1.700 espectadors al llarg de la temporada. Sis espectacles que van començar el passat mes de gener i s'han allargat fins aquest passat dissabte, tancant el mes de març i donant pas a una nova edició del PrimaveraArt. Vida de peix... sense espines! va ser la que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de Burundanga, Tres desitjos, Sona la cançó, Conspiranoia i N'importe Quoi. La varietat de gèneres destaca reunint circ, música en directe,

comèdia i musical en un sol escenari que ha vist com s'exhaurien les entrades en dues ocasions. El duet de Lluís Gavalrà i Joan-Pau Chaves, amb Sona la cançó, i l'obra Conspiranoia van segellar dos sold out que són representatius i certifiquen, des de fa anys, l'èxit teatral al Morell. "Aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia", destacava el regidor de Cultura, Miquel Roig. Per la seva banda, l'alcalde Eloi Calbet reafirmava que "és un orgull pel Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom i en totes les seves disciplines". A més, enguany, l'obra Conspiranoia es va sumar a la iniciativa Cap butaca buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, aconseguint-ho al Morell i a gran part de Catalunya. Aquesta temporada s'ha acabat, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, es donarà el tret de sortida a la nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori, als carrers morellencs i que arriba a una 9a edició com una proposta de referència per la seva qualitat i per una resposta que va dur més de 4.000 persones al Morell en l'edició de l'any passat.

Audiencia diaria: 12.733**Valor económico diario:** 382 €**Lun, 25 de mar de 2024****Audiencia mensual (GFK):** 129.853**Valor económico mensual (GFK):** 3.900 €

El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència

Lunes, 25 de marzo de 2024 10:47

detail.info.published detail.info.verified Creat: 25.03.2024 | 09:55 Actualitzat: 25.03.2024 | 09:55 El Teatre Auditori del Morell ha acollit aquesta temporada sis propostes culturals que han permès assolir rècord d'assistència amb 1.700 espectadors des de gener fins al març. Vida de peix... sense espines! va ser la que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de Burundanga, Tres desitjos, Sona la cançó, Conspiranoia i N'importe Quoi. El Teatre Auditori ha acollit des de circ, música en directe, comèdia i musical. Fins i tot, es van exhaurir les entrades per al concert de Lluís Gavaldà i Joan-Pau Chaves, amb Sona la cançó, i l'obra Conspiranoia. Segons el regidor de Cultura, Miquel Roig, «aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia». Enguany, l'obra Conspiranoia es va sumar a la iniciativa Cap butaca buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, aconseguint-ho al Morell i a gran part de Catalunya. Aquesta temporada s'ha acabat, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, es donarà el tret de sortida a la nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori que va reunir més de 4.000 persones al Morell en l'edició de l'any passat.

Audiència diària: 1.000

Valor econòmic diari: 30 €

Lun, 25 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 10.578

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència

Lunes, 25 de marzo de 2024 10:30

Escotar la notícia Representació de l'obra "Conspiranoia", proposta inclosa dins la iniciativa Cap Butaca Buida. Foto: Cedida Han sigut sis les propostes que s'han pogut veure aquesta temporada al Teatre Auditori del Morell, i han marcat rècord d'assistència amb 1.700 espectadors al llarg de la temporada. Sis espectacles que van començar el passat mes de gener i s'han allargat fins aquest passat dissabte, tancant el mes de març i donant pas a una nova edició del PrimaveraArt. Vida de peix... sense espines! va ser la que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de Burundanga,

Tres desitjos, Sona la cançó, Conspiranoia i N'importe Quoi. La varietat de gèneres destaca reunint circ, música en directe, comèdia i musical en un sol escenari que ha vist com s'exhaurien les entrades en dues ocasions. El duet de Lluís Gavalvà i Joan-Pau Chaves, amb Sona la cançó, i l'obra Conspiranoia van segellar dos sold out que són representatius i certifiquen, des de fa anys, l'èxit teatral al Morell. "Aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia", destacava el regidor de Cultura, Miquel Roig. Per la seva banda, l'alcalde Eloi Calbet reafirmava que "és un orgull pel Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom i en totes les seves disciplines". A més, enguany, l'obra Conspiranoia es va sumar a la iniciativa Cap butaca buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, aconseguint-ho al Morell i a gran part de Catalunya. Aquesta temporada s'ha acabat, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, es donarà el tret de sortida a la nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori, als carrers morellencs i que arriba a una 9a edició com una proposta de referència per la seva qualitat i per una resposta que va dur més de 4.000 persones al Morell en l'edició de l'any passat. Equip de redacció

Audiència diària: 3.860

Valor econòmic diari: 115 €

Lun, 25 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 40.831

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

El Teatre Auditori del Morell tanca temporada amb rècord d'assistència

Lunes, 25 de marzo de 2024 09:36

Des del consistori se'n fa una molt bona valoració subratllant la qualitat de les propostes i la resposta de la gent. Han sigut sis les propostes que s'han pogut veure aquesta temporada al Teatre Auditori del Morell, i han marcat rècord d'assistència amb 1.700 espectadors al llarg de la temporada. Sis espectacles que van començar el passat mes de gener is'han allargat fins aquest passat dissabte, tancant el mes de març i donant pas a una nova edició del PrimaveraArt. Vida de peix... sense espines! va ser la que va inaugurar la temporada d'enguany, seguida de Burundanga, Tres desitjos, Sona

la cançó, Conspiranoia i N'importe Quoi. La varietat de gèneres destaca reunint circ, música en directe, comèdia i musical en un sol escenari que ha vist com s'exhaurien les entrades en dues ocasions. El duet de Lluís Gavalrà i Joan-Pau Chaves, amb Sona la cançó, i l'obra Conspiranoia van segellar dos sold out que són representatius i certifiquen, des de fa anys, l'èxit teatral al Morell. "Aquesta temporada ha sigut fantàstica, la resposta de la gent ha sigut explícita i això ens fa molt i molt contents, la riquesa i qualitat de les propostes i la seva varietat han donat resultat i és una molt bona notícia", destacava el regidor de Cultura, Miquel Roig. Per la seva banda, l'alcalde Eloi Calbet reafirmava que "és un orgull pel Morell veure com el Teatre Auditori s'omple mentre continuem apostant per la cultura per a tothom i en totes les seves disciplines". A més, enguany, l'obra Conspiranoia es va sumar a la iniciativa Cap butaca buida, estesa arreu del territori i que buscava omplir totes les butaques dels teatres catalans el passat 16 de març, aconseguint-ho al Morell i a gran part de Catalunya. Aquesta temporada s'ha acabat, però la primera setmana d'abril, del 4 al 7, es donarà el tret de sortida a la nova edició del PrimaveraArt, una mostra cultural i multidisciplinària arrelada al territori, als carrers morellencs i que arriba a una 9a edició com una proposta de referència per la seva qualitat i per una resposta que va dur més de 4.000 persones al Morell en l'edició de l'any passat.

Audiencia diaria: 1.000**Valor económico diario:** 30 €**Lun, 25 de mar de 2024****Audiencia mensual (GFK):** 10.578**Valor económico mensual (GFK):** 30 €

Èxit de la campanya 'Cap butaca buida' amb un Teatre Ateneu ple

Lunes, 25 de marzo de 2024 08:02

LAIA PEDRÓS El Teatre Ateneu de Tàrraga estava dissabte passat a rebossar, ple de públic, realment feia goig com també el feien nombrosos teatres d'arreu de Catalunya que es van sumar a la campanya Cap butaca buida, que a la capital de l'Urgell va arribar de la mà de la Regidoria de Cultura i del grup de teatre BAT. Una iniciativa que va aconseguir el seu objectiu, omplir les sales teatrals del país amb un total de 55.583 espectadors i registrant una ocupació d'un 92%, a Tàrraga van ser 490 els espectadors que van gaudir de l'obra Una mort darrere la porta, una comèdia de creació pròpia del Grup de Teatre Amics de les Arts de Terrassa que s'emmarcava en el 35è Concurs de Grups de Teatre Ciutat de Tàrraga organitzat per BAT amb el suport de diferents institucions, empreses i comerços de la ciutat. En declaracions a diversos mitjans, la presidenta de l'Associació d'Empreses de Teatre de Catalunya (ADETCA), Isabel Vidal, va assegurar que, amb aquesta xifra d'espectadors, s'havia assolit l'objectiu "somià" de fer el rècord mundial d'espectadors en teatres en un sol dia. "Hem aconseguit que la festa hagi traspassat el sector i hagi arribat a la ciutadania", va celebrar Vidal. Al llarg de tot el dia, 145 espais escènics van programar 176 obres amb el repte d'omplir els teatres de tot Catalunya en una jornada que volia convertir-se en la gran festa de les arts escèniques. Aquestes xifres demostren també que a la ciutadania li agrada gaudir del teatre i de les arts escèniques en viu, motiu pel qual és necessari seguir impulsant aquesta campanya, que ja s'ha anunciat que es tornarà a repetir l'any vinent (concretament el dissabte 22 de març de 2025), com altres accions encaminades a animar a omplir les sales de teatre del país. Tàrraga és ciutat de teatre, en tenim de programat durant l'any: la Temporada d'Arts Escèniques, el Concurs de Teatre Amateur i FiraTàrraga, la cirereta del país, entre altres propostes artístiques que fan que gairebé tots els dies de l'any el Teatre Ateneu estigui ocupat per una o altra funció. Tot plegat, ens permet afirmar que a la ciutat la cultura teatral gaudeix de molt bona salut. Malgrat això, aquestes campanyes són necessàries per fomentar l'accés a la cultura, especialment entre els més joves. I acabem animant-vos a tornar a omplir el Teatre Ateneu de Tàrraga aquest dissabte dia 23 de març coincidint amb la cloenda del 35è Concurs de Grups de Teatre Ciutat de Tàrraga, amb la representació de l'obra El malalt imaginari a càrrec de Inestable Ceretana de Teatre de Puigcerdà.

Audiència diària: 31.750

Valor econòmic diari: 101 €

Lun, 25 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 366.261

Valor econòmic mensual (GFK): 4.791 €

Concurs de teatre amateur de rècord amb gairebé 2.000 espectadors

Lunes, 25 de marzo de 2024 07:29

Nou rècord en el Concurs de Grups de Teatre Ciutat de Tàrraga, després de tancar la 35 edició la nit de dissabte passat amb un total de 1.978 espectadors. Impulsat pel grup de teatre BAT amb el suport de l'ajuntament i de diferents institucions, el certamen ha ofert sis obres. El president de BAT, Joan Ribó, va celebrar la bona acollida del certamen, que va qualificar d'“èxit rotund” i va afirmar que “demostra que aquest concurs de teatre

amateur únic a la província de Lleida està plenament consolidat”. Ribó va assegurar que “els espectadors han quedat entusiasmats” i va insistir “en la bona afluència de públic registrada”, especialment a la penúltima obra, Un mort darrere la porta, comèdia de creació pròpia del Grup de Teatre Amics de les Arts de Terrassa, que es va adherir a la campanya Cap butaca buida i va aconseguir omplir el Teatre Ateneu amb un total de 457 espectadors. L'última funció, El malalt imaginari de Molière amb la Inestable Ceretana de Teatre de Puigcerdà va reunir 329 persones a la sala, i va ser la segona més concorreguda. El jurat ha de fer ara les seues valoracions per a l'entrega de premis prevista al Museu Trepal el dia 18 de maig. La companyia guanyadora actuarà a FiraTàrraga al setembre.

Audiencia diaria: 9.748

Valor económico diario: 292 €

Lun, 25 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 177.875

Valor económico mensual (GFK): 5.333 €

RACÓ CULTURA POPULAR: A pròposit de 'Cap butaca buida!'

Lunes, 25 de marzo de 2024 06:35

El dissabte 16 de març vam viure la primera edició de “Cap butaca buida!”. Certament, va ser tot un èxit de públic que va omplir teatres arreu del país. Des de grans sales de la capital fins a teatres dels pobles més petits, es van programar tota mena d'espectacles d'arts escèniques. Els impulsors de la iniciativa, que tant de bo es consolidi, van aconseguir que Catalunya esdevingués, per un dia, el focus mundial del teatre. Tot un orgull de país. L'èxit d'aquesta iniciativa, sorgida de la professió i per a la professió, ens convida a reflexionar sobre el paper a què sovint som relegats. Malgrat el nostre pes social (els amateurs constituïm el col·lectiu teatral més nombrós del país), solem ser ignorats gairebé sistemàticament tant per la majoria de mitjans de comunicació de més abast com per la resta d'agents culturals del sector. Estic convençut que és perquè som humans i tenim per costum només recordar-nos de Santa Bàrbara quan trona... El nostre col·lectiu va participar activament i entusiasta del “Cap butaca buida!” contribuint a omplir escenaris i platees de barris i pobles, d'allà on, malauradament i massa sovint, ningú hi fa teatre si no el fem nosaltres. No podíem mancar-hi: es tractava de fer teatre, d'anar al teatre! Som gent de teatre i volem fer teatre i anar al teatre sempre que en tenim l'oportunitat, en qualsevol circumstància, amb independència del dia que sigui. Això ho poden donar per descomptat els promotors de la iniciativa del dia 16 de març. No calia convocar-nos. Saben que sempre hi som, que no defallim mai, perquè, insisteixo, som gent de teatre, gent de cultura, i el nostre compromís amb la cultura i el teatre és de pedra picada. És impossible que deixem de banda una iniciativa que pretén fer de les arts escèniques l'eix sobre el qual orbita tot el país, ni que sigui per un sol dia. Hi hem participat i ho hem fet amb entusiasme, com no podia ser d'una altra manera. Hom comentava als mitjans que la pretensió és que “Cap butaca buida!” acabi esdevenint el Sant Jordi de les arts escèniques. Esperem que així sigui. Som conscients que tots els inicis són complicats i que hi ha marge per esmenar errors. Nosaltres ja estem a punt per a l'edició de l'any vinent, quan el 22 de març hi haurà una nova oportunitat per a fer-ho encara millor. De moment, però, hi hem trobat a faltar una transversalitat essencial perquè el “Cap butaca buida!” interpel·li a la totalitat del col·lectiu teatral del país, perquè si ignorem els amateurs, ignorem la majoria de gent de teatre del país.

Audiència diària: 1.000

Valor econòmic diari: 30 €

Vie, 22 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 10.578

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

Les Impuxibles i Maria Farriol, al 'Molta Comèdia'

Viernes, 22 de marzo de 2024 06:00

Notícies

Podcast

Les Impuxibles i Maria Farriol, al 'Molta Comèdia'

Eduard Jener entrevista Maria Velasco, autora del text de 'Harakiri', de la companyia de les germanes Clara i Ariadna Peya

Comparteix:

La directora del Teatre-Auditori, Marial Farriol, i Eduard Jener / Foto: Cugat Mèdia

avui, a les 06:00 Eduard Jener Podcast PDF

La directora provisional de l'OAMCCSC (Organisme Autònom Municipal Centre Cultural Sant Cugat), Maria Farriol, visita el programa per parlar de l'actual situació del Centre Cultural i, singularment, del Teatre-Auditori que està sense direcció oficial a l'espera d'una nova convocatòria pública. Abans, però, entrevistem Maria Velasco, autora del text de 'Harakiri', espectacle de Les Impuxibles, la companyia de les germanes Clara i Ariadna Peya, que combina música, moviment, circ i text i posa el focus en tot el que envolta el suïcidi. 'Harakiri' es representa al Teatre-Auditori aquest divendres.

ESCOLTA-HO

Farriol ha exposat les seves prioritats per la temporada 2024/2025, que tenen com eix bàsic la consolidació del públic jove i la continuïtat en la programació eclèctica, variada i de qualitat que recuperi el nivell d'ocupació de la temporada 2018/2019 que va ser del 85%, l'índex més alt de tota la història del Teatre-Auditori que de moment, després de la baixada arran de la pandèmia declarada l'any 2020, ja arribarà segons totes les perspectives al 82% al final d'aquesta temporada.

Preguntada sobre l'afectació de la situació econòmica de deute acumulat del consistori en el pressupost del TA, confirma que amb l'augment de costos, les aportacions de l'ajuntament a l'Organisme afecten els ingressos que exigiran un replantejament de menys espectacles o una selecció més acurada en aquest sentit. Precisament, i responent a una pregunta, manifesta la decisió d'exercir una acció més constant en la recerca de col·laboradors regulars entre les empreses que formen el teixit industrial de la ciutat.

Finalment, preguntada sobre la possible conversió del teatre de La Unió com la 'sala B' del Teatre-Auditori, assegura que és una opció que ella no pot determinar actualment, però que li sembla l'opció més adequada tenint en compte les característiques que tindrà la sala escènica.

En la seva homilia Eduard Jener parla dels premis de La Crítica atorgats el passat dilluns i de l'èxit de Cap Butaca Buida celebrat el dissabte dia 16.

Comparteix:

Audiencia diaria: 46.071

Valor económico diario: 137 €

Vie, 22 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 328.751

Valor económico mensual (GFK): 1.966 €

“Soc un gastat pergamí”

Viernes, 22 de marzo de 2024 02:00

A El Molino, van celebrar la xifra amb cava. A la Nau Ivanow, van ofegar les penes amb un vermut. I un rodolí:

“Soc un gastat pergamí. / Trobo companys pel camí. / Som un glaçó en un got de vi.”

‘CAP BUTACA BUIDA’ SUPERA ELS 55.000 ESPECTADORS

Audiència diària: 1.000

Valor econòmic diari: 30 €

Vie, 22 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 10.578

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

“Soc un gastat pergamí”

Viernes, 22 de marzo de 2024 01:58

“Soc un gastat pergamí. Deambulo dins d’una botella pels oceans. M’ha llançat un naufrag necessitat. Trobo companys pel camí. Altres rastres que s’amunteguen d’altres mars que ens du el corrent i ens acomboia, quan no ens ofega. Sabem que és inaccessible el nostre destí. Emborratxats de capvespre, voldríem accedir al sol o abraçar la lluna. En tindríem prou amb saber que un estel ens pica l’ullet. Entenem, al nostre penúltim respir, que el viatge és la meta, però necessitem transmetre-ho i compartir-ho, fer més amable el trajecte dels que van al darrere. Som un glaçó en un got de vi.” El col·

lectiu L’Última Merda va congrega una setantena de persones del sector cultural (de l’àmbit més ampli, des d’artistes fins a públic, programadors, premsa i tècnics del Departament de Cultura) en la trobada informal L’escudella de les arts escèniques que havien convocat Recomana, Entreacte, Núvol i TRESA, com una activitat paral·lela als Premis de la Crítica que es van donar dilluns passat i quasi coincidint amb la primera edició del Cap Butaca Buida, impulsat per Adetca, 3Cat i Time Out. L’aventura ha tingut un notable seguiment: de les 60.457 entrades, se’n van vendre 55.583 (el 92%). Evidentment que en van quedar de buides, però el repte es dona més que per assolit per a la primera edició. I ja s’anuncia que el 22 de març del 2025 hi haurà més butaques a la venda i encara creixerà el nombre d’espectadors. Dissabte, a l’Aquitània, en la funció de tarda d’Asmodai, el públic aplaudia abans i tot que l’àudio celebrés la campanya. Al Romea, al vespre, en la representació de l’obra Amb la claredat, augmenta el fred, amb dramaturgia de Pep Tosar i Evelyn Arévalo, el públic va aplaudir quan el va convidar a fer-ho el mateix àudio. Curiositats sociològiques d’estar per casa. Trobar-se un dimarts al vespre a la Nau Ivanow per debatre i no aspirar a trobar conclusions en un vespre en què el Barça es juga la Champions contra el Nàpols és d’una gosadia entre heroica i militant. Sota tres equips en forma de recepta d’escudella, es va comprovar com els equips de producció són els que reben, dormen menys, en una altra enquesta intuïtiva. I que la gent de producció, amb els programadors i els de premsa, deuen ser els que reben més mails a la safata d’entrada. Per la seva banda, la premsa és la que es dedica a prendre notes entre espectacle i espectacle en un festival. I són ben pocs, i tothom els espera. Les

Audiencia diaria: 1.000

Valor económico diario: 30 €

Vie, 22 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 10.578

Valor económico mensual (GFK): 30 €

preocupacions del sector són comunes, entre la precarietat endèmica a gran part del sector de la cultura i la dèria de guanyar públic. Fa pocs dies, Clara Narvió ho deia ben explícitament a Ràdio Primavera: “Com és possible que hi hagi gent que s’atreveixi a dir que no li agrada el teatre? Deu ser que no li agrada algun tipus, però n’hi ha molts d’altres.” Efectivament, algú es quedaria tan ample dient que no li agrada la literatura? O la música? Per què es pot ser tan categòric en el teatre i no en els altres camps? Sovint es denuncia que el preu és la raó principal del divorci amb el teatre (sobretot entre el jovent). Però, ves per on, dos dies més tard, en una taula rodona amb nominats dels Premis de la Crítica, el dramaturg Joan Yago advertia que, segons un estudi citat pel dramaturg alemany Roland Schimmelpfennig, el preu és la quarta causa per no anar al teatre. El rànquing el lideren “no tinc temps”, “no ho tinc a prop” i “no m’interessa”. Més impressions al vol. Aquest dimecres en una sessió de Feedback a la Fabra i Coats, la periodista Consol Sáenz (RNE) preguntava als artistes que havien actuat: “Hi ha suficients espais d’exhibició? Del Colectivo Parapente evidenciaven que no hi ha prou llocs on actuar i també estan coixos els llocs d’assaig. Però advertien que el sector s’hauria de moure, pel seu compte, sense haver de dependre dels balons d’oxigen que dona l’Administració. A El Molino, van celebrar la xifra amb cava. A la Nau Ivanow, van ofegar les penes amb un vermut. I un rodolí: “Soc un gastat pergami. / Trobo companys pel camí. / Som un glaçó en un got de vi.”

Audiència diària: 1.000

Valor econòmic diari: 30 €

Jue, 21 de mar de 2024

Audiència mensual (GFK): 10.578

Valor econòmic mensual (GFK): 30 €

‘CAP BUTACA BUIDA’ A AMPOSTA

Jueves, 21 de marzo de 2024 17:13

La iniciativa ‘Cap butaca buida’ va sortir d’un grup d’associacions relacionades amb el teatre i va comptar amb el suport de la Generalitat de Catalunya, l’Ajuntament de Barcelona i la Diputació de Barcelona. L’objectiu era molt ambiciós ja que es pretenia omplir tots els teatres de Catalunya per aconseguir se la capital mundial de les arts escèniques. El repte o la cita, com ho vulgueu dir, també va arribar a Amposta i ho va fer de la mà de l’actor Joan Pera que va interpretar un monòleg. A Catalunya, Joan Pera no necessita cap mena de presentació ja que al llarg de la seva dilatada carrera com a actor de teatre ha actuat a la majoria dels seus escenaris a més de comptar amb diversos premis i reconeixements com ara la Creu de Sant Jordi concedida per la Generalitat de Catalunya. També és actor de cinema i de doblatge. Havia vist en directe a Joan Pera dues vegades. La primera representat la Extraña Pareja amb el recordat Paco Morán i la segona a el Fantasma de Canterville. En totes dues obres va estar genial i no vam parar de riure... A priori la nit és presentava força interessant i

plena de rialles i, atenent al que es va poder sentir a la sala de la Lira Ampostina, així va ser. La qual cosa fa pressuposar que els espectadors s’ho van passar molt bé. No obstant, i dit això, des del meu punt de vista el monòleg que va interpretar em va semblar mediocre. Va fer un repàs de la part més pública de la seva vida explicant vells acudits que jo mateix he contat innumerables vegades als meus amics i coneguts. Algunes vegades me’n reia ja no per l’acudit en sí, sinó per la forma d’explicar-lo pròpia d’un humorista que s’ha passat tota la vida a sobre dels escenaris. Després de l’èxit aclaparador de la iniciativa ‘Cap butaca buida’ amb l’assistència de més de 55.500 espectadors entre tots els teatres de Catalunya ja s’ha anunciat que l’any que ve es repetirà l’experiència. Per a aquesta propera edició només espero que es porti a Amposta una obra millor tot i ser conscient que mai es podran portar algunes de les produccions que es representen a Barcelona senzillament perquè desplaçar tots els mitjans necessaris per a la posada en escena és senzillament inviable i més encara per a una sola representació. Sempre recordaré la gran posada en escena de l’obra els Miserables que es va representar al Barcelona Teatre Musical pocs anys abans de la pandèmia i que vaig tenir el pler de poder veure i gaudir-ne amb tota la seva dimensió. El pitjor que pot passar quan s’organitza algun esdeveniment

LA VIA AUGUSTA

<https://laviaaugusta.blogspot.com/2024/03/cap-butaca-buida-amposta.html>

Audiencia diaria: 1.000

Valor económico diario: 30 €

Jue, 21 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 10.578

Valor económico mensual (GFK): 30 €

del tipus que sigui és morir d'èxit, és a dir, pensar que tot ha anat tan bé que no cal fer grans canvis. I res més lluny de la realitat si tenim en compte l'obra que es va representar a la nostra ciutat.

Audiencia diaria: 4.832

Valor económico diario: 144 €

Mié, 20 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 88.278

Valor económico mensual (GFK): 2.661 €

Vino y teatro: una alianza cultural en Cataluña

Miércoles, 20 de marzo de 2024 16:15

La unión entre la cultura del vino y las artes escénicas ha encontrado un nuevo capítulo en Cataluña, donde la Denominación de Origen Catalunya ha decidido apoyar la cultura local de una manera singular. Este último gesto ha sido sumarse a la iniciativa 'Cap Butaca Buida!' el pasado sábado 16 de marzo, una propuesta que no solo buscaba promover el teatro en Cataluña sino también convertir a esta comunidad autónoma en un referente mundial de las artes escénicas. La DO Catalunya no se limitó a ser un mero

espectador de esta fiesta cultural, sino que decidió participar activamente, ofreciendo una copa de cortesía a los 2.160 asistentes de los teatros del Grupo Focus en Barcelona. Este evento no fue un caso aislado, sino una muestra más del compromiso de la DO Catalunya con el enriquecimiento cultural de su entorno. La colaboración con el Grupo Focus es un ejemplo de cómo la cultura del vino puede entrelazarse con otras formas de expresión artística para ofrecer experiencias completas y memorables al público. Durante la jornada del 16 de marzo, quienes asistieron a los teatros Condal, Goya, Romea y Villarroel no solo disfrutaron de las representaciones teatrales sino que también tuvieron la oportunidad de saborear una selección de vinos que son embajadores de la riqueza vitivinícola catalana. Esta iniciativa, además de fomentar la ocupación total de las butacas en 145 espacios escénicos de Cataluña, alcanzando un impresionante 92% de ocupación con más de 55.000 espectadores, tuvo un trasfondo solidario. Parte de la recaudación se destinó a 'Pallassos sense Fronteres', una organización que lleva la alegría del circo a zonas afectadas por conflictos, enfermedades o desastres naturales. Este aspecto solidario refleja una vez más cómo eventos culturales de esta magnitud pueden tener un impacto positivo más allá del ámbito artístico, contribuyendo a causas que mejoran el bienestar de las comunidades menos afortunadas. Más allá del evento puntual, la relación entre la DO Catalunya y el Grupo Focus se extiende a lo largo de toda la temporada teatral 2023/2024, con una selección exclusiva de vinos de la denominación disponibles en estos espacios. Esto permite a los espectadores disfrutar de un maridaje entre vino y teatro, enriqueciendo su experiencia cultural y sensorial. Esta colaboración entre el mundo del vino y el teatro es un claro ejemplo de cómo diferentes sectores pueden unirse para promover la cultura, el arte y la solidaridad. La iniciativa 'Cap Butaca Buida!' con el apoyo de la DO Catalunya no solo ha contribuido a fomentar el interés por las artes escénicas en Cataluña, sino que también ha ofrecido a los

Audiencia diaria: 4.832

Valor económico diario: 144 €

Mié, 20 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 88.278

Valor económico mensual (GFK): 2.661 €

asistentes una forma de conectar con la rica tradición vitivinícola de la región, todo ello mientras se apoya una causa benéfica. En definitiva, este tipo de eventos demuestra que el vino, más allá de ser un producto de consumo, es un elemento cultural que puede jugar un papel importante en la promoción y disfrute de otras formas de arte.

Audiencia diaria: 632.633

Valor económico diario: 5.316 €

Mié, 20 de mar de 2024

Audiencia mensual (GFK): 2.728.857

Valor económico mensual (GFK): 51.960 €

Los lunes al sol de la clásica: 5.000 personas llenan las salas barcelonesas en día laborable

Miércoles, 20 de marzo de 2024 02:55

Cuando un año antes del covid, Barcelona Global puso en marcha un proyecto llamado Barcelona Obertura para lucir allende las fronteras la excelencia musical que vivía la ciudad gracias a las carteleras del Liceu, el Palau de la Música Catalana y L'Auditori, hubo quien pensó que esa idea de organizar un Spring Festival en el mes de marzo que atrajera las miradas de un turismo cultural de calidad no cuajaría en la capital mediterránea del sol y la playa y que, por otra parte, no habría público suficiente entre los propios barceloneses para responder a tan atomizada oferta de clásica. Un lustro y una pandemia después, la salud del Barcelona Obertura Spring Festival se demuestra incontestable, al igual que las posibilidades de cambiar paulatinamente la imagen unilateral que desde el extranjero se tiene de este como un polo de turismo low cost. Y si bien la tarea de atraer a visitantes melómanos desde Europa no ha surtido aún un efecto palpable -debido en parte a la interrupción que supuso la covid en la movilidad-, sí se ha hecho evidente que la iniciativa ha avivado una inusitada fiebre por la clásica entre el público local. Y prueba de ello es que este lunes, un día laborable cualquiera que además venía precedido por la campaña Cap butaca buida -y su correspondiente sold out el sábado, en teatros de toda Catalunya-, las tres grandes salas de clásica de la ciudad coincidían llenando a un tiempo sus aforos al 90% y el 80%. Más de cinco mil personas se habían movilizado para asistir o bien a la segunda función de El Mesías del Liceu, o al excepcional concierto de Ádám Fischer y la Sinfónica de Dusseldorf con la 5ª de Mahler que programaba la temporada Ibercamera en L'Auditori, o a la nueva presencia del Monteverdi Choir y los English Baroque Soloists en el ciclo Palau 100, ofreciendo Israel en Egipto, otro oratorio händeliano (que aun sin John Eliot Gardiner en el podio hicieron un lleno del 75% del aforo). El séquito de periodistas internacionales que ha invitado Barcelona Obertura a esta edición del Spring Festival no habían imaginado ni por un segundo que la soleada capital de la arquitectura gaudiniana, el Barça y la sangría en la playa contaba con semejante afición a la clásica. Acudían de Múnich, del Süddeutsche Zeitung, uno de las tres cabeceras más influyentes de Alemania; de Focus Germany, la principal revista de política y estilo de su país, o la belga Forum Opera, la revista digital de clásica más leída en francés. "Nueve funciones de un oratorio como El Mesías es algo impensable, ni siquiera en Alemania ", exclamaba Katharina Granzin, editora de la sección de cultura del Die Tageszeitung, el principal periódico suizo, quien no había pisado nunca antes el Liceu. También para la mayoría era su primera vez en el Palau cuando el domingo asistieron a la Pasión según San Juan que oficiaba Jordi Savall, cuyo talante sereno les dejó sobrecogidos. Y obviamente no sabían que L'Auditori lleva en pie 25 años cuando este lunes se adentraron en la bombástica acústica de la sala, con la Sinfonía de los adioses de Haydn y la 5ª de Mahler dirigidas por un increíble Ádám Fischer. El maestro húngaro, último gran exponente de la vieja y extraordinaria escuela de dirección orquestal del Este, ofreció

Audiencia diaria: 632.633

Valor económico diario: 5.316 €

Miércoles, 20 de marzo de 2024

Audiencia mensual (GFK): 2.728.857

Valor económico mensual (GFK): 51.960 €

en la primera parte ese Haydn sindicalista, una Sinfonía núm. 45 compuesta para que los músicos fueran desapareciendo paulatinamente del escenario, hasta que únicamente quedaran dos violines. Una forma indirecta de decirle al príncipe Nikolaus Esterházy, en aquel verano de 1772, que los músicos tenían derecho a regresar a sus casas en el periodo vacacional y dejar de estar encerrados en la residencia estival real, a 45 km. del palacio de Eisenstadt. De ahí saltó la Sinfónica de Dusseldorf al romanticismo mahleriano del 1900 en la segunda parte del concierto. La intensidad y vehemencia del compositor bohemio en los primeros movimientos de su famosa 5ª Sinfonía desembocaron en este Adagietto que popularizaría sin remisión Luchino Visconti en Muerte en Venecia (1971) y que en manos de Ádám Fischer alcanzó unas cotas de estremecimiento sublimes, sin edulcorantes. "No puedes dejar que se desparrame, ese movimiento se te puede ir de las manos a cada momento y no debes permitirlo", comentaba la histórica batuta después de su muy aplaudida actuación. El público de L'Auditori le había dedicado a él a la orquesta alemana de la que es titular una ovación de cuatro minutos después de su tour de force mahleriano. "Mahler quiere el 200 por cien de ti, de cada músico. Exige tanto que los intérpretes se ponen nerviosos, se excitan, y es mi tarea calmarles y resituarles para que la pieza llegue a buen puerto. Es un esfuerzo singular", añadía, aún rebosante de electricidad. "Ahora me voy a Zaragoza a hacer el segundo acto de Tristán e Isolda. ¿Sabe que algunas batutas murieron dirigiendo esta pieza? Mottl, Keilberth... No es que yo tema caer muerto, pero... requiere mucho empeño", dice casi bromeando ese hombre escueto de semblante amable y dadivoso que ha de mirar hacia arriba cuando le presentan al cónsul general de Alemania en Barcelona, Dirk Rotenberg. Ádám Fischer ha obrado otro bello milagro entre las paredes de L'Auditori, cuya acústica le entusiasma. La domina a la perfección, sin permitir que los metales suenen estridentes, dejando que el penetrante fraseo contradictorio de la sección de cuerda se expanda en el perfecto marco de la sala. Todas las obsesiones y angustias mahlerianas cabalgan con las bridas bien asidas... cuando este hombre del frac -aquí sí, literalmente- se instala en el podio. Felicidades señor Fischer, felicidades Barcelona.